॥ ॐ ॥

॥ शतपथब्राह्मणम् ॥

॥ अथ ॥

पञ्चमकाण्डम् ।

॥ अथ प्रथमः प्रपाठकः ॥

॥ प्रथमं ब्राह्मणम् ॥

॥ अपिवा प्रथमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥

॥ हरिः ॐ ॥

देवाश्च वा ऽअसुराश्च । उभये प्राजापत्याः * पस्पृधिरे ततो ऽसुरा अतिमानेनैव कस्मिन्नु वयं जुहुयामेति स्वेष्वेवास्येषु † जुह्वतश्चेरुस्ते ऽतिमानेनैव पराबभूवुस्तस्मान्नातिमन्येत पराभवस्य हैतन् मुखं यदतिमानः ‡ ॥ १ ॥

* 'उभयप्राजापत्याः'—इति क।

† 'स्वेष्वेवास्येषु'—इति क। ‡ 'नः'—इति ग, घ।

अथ * देवाः । अन्यो ऽन्यस्मिन्नेव जुह्वतश्चेरुस्तेभ्यः प्रजापतिरात्मानं प्रददौ यज्ञो हैषा मास यज्ञो हि देवाना मन्नम् ॥ २ ॥

ते होचुः । कस्य न इदं भविष्यतीति ते मम † ममेत्येव न सम्पादयाञ्चक्रुस्ते हासम्पाद्योचुराजि मेवास्मिन्नजामहै स यो न उज्जेष्यति तस्य न इदं भविष्यतीति तथेति तस्मिन्नाजि माजन्त ॥ ३ ॥

स बृहस्पतिः । सवितार मेव प्रसवायोपाधावत् सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत इद मुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तत् सवितृप्रसूत उदजयत् स इदꣳ सर्व्वं मभवत् स इदꣳ सर्व्वं मुदजयत्प्रजापतिꣳ ह्युदजयत् सर्व्वं मु ह्येवेदं प्रजापतिस्तेनेष्ट्वैता ‡ मेवोर्ध्वां दिश मुदक्रामत्तस्माद्यश्च व्वेद यश्च § नैषोर्ध्वा बृहस्पतेर्दिगित्येवाहुः ॥ ४ ॥

तद्वै ह स्म पुरा व्वाजपेयेन यजन्ते । एताꣳ

---

* 'व्यथ'—इति क। † नास्त्येतत् पदं ख-पुस्तके।

‡ 'नेष्ट्वैता'—इति ख, 'नेष्ट्वैवैता'—इति घ।

§ 'यच्च'—इति ग, घ।

ह स्मैवोर्ध्वां दिश मुत्क्रामन्ति तत औपाविनैव जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढं ततो ऽर्व्वाचीनं प्रत्यवरोहन्ति ॥ ५ ॥

तेनेन्द्रो ऽयजत । स इदꣳ सर्व्व मभवत् स इदꣳ सर्व्व मुदजयत् प्रजापतिꣳ ह्युदजयत् सर्व्व मु ह्येवेदं प्रजापति स्तेनेष्ट्वैता * मेवोर्ध्वां दिश मुदक्रामत् ॥ ६ ॥

तद्धो ह स्म पुरा व्वाजपेयेन यजन्ते । एताꣳ ह स्मैवोर्ध्वां दिश मुत्क्रामन्ति तत औपाविनैव जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढं ततो ऽर्व्वाचीनं प्रत्यवरोहन्ति ॥ ७ ॥

स यो व्वाजपेयेन यजते । स इदꣳ सर्व्वं भवति स इदꣳ सर्व्व मुज्जयति प्रजापतिꣳ ह्युज्जयति सर्व्व मु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ ८ ॥

तदाहुः । न व्वाजपेयेन यजेत सर्व्वं वा ऽएष इद मुज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते प्रजापतिꣳ ह्युज्जयति सर्व्व मु ह्येवेदं † प्रजापतिः स इह न

---

* 'स्तेनैष्ट्वैता'—इति ख, 'स्तेनेष्ट्वैवैता'—इति घ।

† 'ह्येवेदं'—इति ग, घ।

किञ्चन परिशिनष्टि तसीश्वरः प्रजा पापीयसी भवितोरिति ॥ ९ ॥

तदु वै यजेतैव *। य ऽएव मेतं यज्ञं क्लृप्तं व्विदुर्ऋक्तो † यजुष्टः सामतो ये प्रजज्ञयस्त ऽएनं याजयेयुरेषा ह त्वेवैतस्य यज्ञस्य समृद्धिर्यदेनं व्विद्वाꣳसो याजयन्ति तस्माद् यजेतैव ‡ ॥ १० ॥

स वा ऽएष ब्राह्मणस्यैव यज्ञः §। यदेनेन बृहस्पतिरयजत ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणो ऽथो राजन्यस्य यदेनेनेन्द्रो ऽयजत क्षत्रꣳ ‖ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः ॥ ११ ॥

राज्ञ एव राजसूयꣳ ¶। राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति न वै ब्राह्मणो राज्यायाल मवरं वै राजसूयं परं व्वाजपेयꣳ ॥ १२ ॥

राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति। सम्राड्वा-जपेयेनावरꣳ हि राज्यं परꣳ साम्राज्यं काम-

---

* 'व'—इति क, 'व'—इति ग, घ।

† व्विद्याद्दक्तो'—इति सा०-सम्मत इति डा० वेबरः।

‡ 'व'—इति ग, घ।

§ 'मः'—इति ग, घ।

‖ 'क्षत्रꣳ'— इति ग, घ।

¶ 'सूयꣳ'—इति घ।

येत वै राजा सम्राड् भवितु मवरꣳ हि राज्यं परꣳ साम्राज्यꣳ ॥ १३ ॥

स यो व्वाजपेयेनेष्ट्वा सम्राड् भवति। स इदꣳ सर्व्वꣳ संवृङ्क्ते स कर्मणः-कर्मणः पुरस्तादेताꣳ सावित्रीमाहुतिं जुहोति देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगायेति ॥ १४ ॥

तद्यथैवादो बृहस्पतिः। सवितारं प्रसवायोपाधावत् सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत इद मुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तत् सवितृप्रसूत उदजयदेव मेवैष एतत् सवितार मेव प्रसवायोपधावति सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत इद मुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति तत् सवितृप्रसूत उज्जयति ॥ १५ ॥

तस्मादाह। देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय। दिव्यो गन्धर्व्वः केतपूः केतं नः पुनातु व्वाचस्पतिर्व्वाजं नः स्वदतु स्वाहेति प्रजापतिर्वै व्वाचस्पतिरन्नं व्वाजः प्रजापतिर्न इद मद्यान्नꣳ स्वदत्वित्येवैतदाह स एता मेवाहुतिं-

जुहोत्या श्वःसुत्याया एतद्वास्यैतत् कर्मारब्धं भवति प्रसन्न एतं यज्ञं भवति ॥ १६ ॥ १ ॥

॥ इति प्रथमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् [१.१.] ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥
यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे, तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ २ ॥
काश्चित् संस्थाः समुदितास्तुर्येऽग्निष्टोमपूर्विकाः ।
काण्डे तु पञ्चमे वाजपेयः प्रस्तूयते ततः ॥ ३ ॥
राजसूयः सम्प्रपन्नो * मन्त्राम्नानक्रमेण तु ।
प्रकृतावुपदिष्टत्वादङ्गजातस्य नो वचः ॥ ४ ॥
वैशेषिकास्तु वक्ष्यन्ते यज्ञद्वयगता गुणाः ।
व्याख्यायते तन्निपुणं ब्राह्मणं तद्विधायकम् ॥ ५ ॥

तत्र वाजपेयं † विधातुं प्रस्तौति—"देवाश्च वा असुराश्चेति ।

---

* 'सम्प्रपन्न'—इति ङ, च ; 'सम्प्रपन्नं' छ । 'सम्पन्न(श्च)'—इति ज ।

† तैत्तिरीयसंहितायां प्रथमकाण्डे सप्तमे प्रपाठके सप्तमादिषु षट्स्वनुवाकेषु वाजपेयमन्त्रा आम्नाताः, तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे तृतीये प्रपाठके द्वितीयादिष्वष्टस्वनुवाकेषु वाजपेयब्राह्मणमाम्नातम् । तत्र, "य एवं विद्वान् वाजपेयेन यजते गच्छति स्वाराज्यम्, अग्रं समानानां पर्येति, तिष्ठन्तेऽस्मै ज्यैष्ठ्याय"—इति वाजपेयविधिः । "स वा एष ब्राह्मणस्य चैव राजन्यस्य च यज्ञः"—इति अधिकारिविशेषविधिः । "तं वा एतं वाजपेय इत्याहुः, वाजाप्यो वा एष वाजं ह्येतेन देवा ऐप्सन्"—इति समाख्यानिर्वचनम् । तदिदं सर्वं तै० ब्रा० १.३.२.२ द्रष्टव्यम् ।

'प्राजापत्याः' प्रजापतिना सृष्टाः 'उभये' द्विविधाः 'देवाश्च असुराश्च' 'पस्पृधिरे' स्पर्द्धाञ्चक्रुः। 'ततोऽसुराः' स्मत्तोऽन्यः प्रबलो नास्तीति 'अतिमानेन' (अभिमानेन *) भूयिष्ठेन दर्पेण 'कस्मिन्नु' खलु होमाधिकरणे 'वयं' 'जुहवाम' होमं कुर्याम 'इति' धिक्कृत्य स्वकीयेषु आस्येषु होमं चक्रुः। 'ते' असुराः अत्यन्तगर्वेण पराजिताः। 'तस्मात्' अद्यापि कश्चिदपि नातिमानं कुर्यात्; 'अतिमानः' अभिमानं 'यत्', तत् 'पराभवस्य' प्रापकमिति ॥ १ ॥

देवानां तद्विपर्ययं दर्शयति— अथ देवा इति। 'देवाः' खलु 'अन्योऽन्यस्मिन्' जुहुवुः; इन्द्रः अग्नौ, अग्निः इन्द्रे, इत्यादिक्रमेणेत्यर्थः। 'तेभ्यः' देवेभ्यः, अन्योऽन्यस्मिन् देवतात्वेन होमकरणात् प्रीतः † 'प्रजापतिः', 'आत्मानं' शरीरं दत्तवान्। "यज्ञो हैषा मिति। 'हि' यस्मात् 'देवाना मन्नं यज्ञः', अतोऽत्रान्योऽन्यस्मिन् हविःप्रदानेनान्नसम्भवात् प्रजापतिशरीरं यज्ञ एव तेषा मासीदित्यर्थः। यज्ञशब्देन वाजपेय उच्यते, प्रकरणवलात्। तथाच तैत्तिरीयके--"एष वाव यज्ञो यद् वाजपेयः"–इति ‡ ॥२॥

तत्र वाजपेये सर्वदेवानां पुरस्तात् वाजपेयस्यानुष्ठानेन बृहस्पतेरेव श्रैष्ठ्यं वक्तु माजिधावनं दर्शयति— "ते होचुरिति। 'ते' देवाः आगच्छन्तं यज्ञं दृष्ट्वा 'नः' अस्माकं मध्ये 'इदम्' इति सामान्येन निर्देशः, अयं वाजपेय-यज्ञः 'कस्य भविष्यति ?' 'इति' 'ऊचुः'। ततः 'ते' सर्वेऽपि ममैवायं यज्ञो ममैवायं यज्ञ इति § विवदमानाः 'न सम्पादयाञ्चक्रुः' अस्यैवायं यज्ञ इति न निश्चित-

* नास्त्येतत् पदं क-पुस्तके। † 'प्रतीतः'—इति च।

‡ तै० ब्रा० १. ३. २. ५। § एवं द्विरुक्तिर्नास्ति च-पुस्तकादन्यत्र।

वत्सः। 'ते' देवाः 'अस्मिन्' विषये 'आजिम्' 'अजामहै' गच्छाम इति समयचक्रुः। 'नः' अस्माकं मध्ये आजिधावनेन 'यः' कश्चित् 'उज्जेष्यति' 'तस्य' अयं यज्ञो भवत्विति सर्वैरङ्गीकृत्य 'तस्मिन्' वाजपेयविषये विजयार्थम् 'आजिम्' 'आजन्त' अधावन्। "अज गतिक्षेपणयोः *"। आजिर्नाम धावनप्रदेशस्यावधिर्भूमिविशेषः † ॥ २ ॥

उत्तरत्र वाजपेयस्य सकलकर्मप्रारम्भे सावित्रहोमो विधास्यते ‡, तदर्थं बृहस्पतेरपि प्रथमं सवितृविषय मुपधावनं दर्शयति— "स बृहस्पतिरित्यादिना। तत्राजिं प्रधावन् 'बृहस्पतिः 'सवितार मेव' 'प्रसवाय' अनुज्ञानाय 'उपाधावत्'। इतरदेववद् धावनप्रदेश मेव लक्षीकृत्य गत इत्येवकारार्थः। सवितुरुपधावने कारण माह— "सविता वा इति। 'प्रसविता' अनुज्ञाता। "इदं म इति। बृहस्पतेः प्रार्थनावाक्यस्याय मर्थः— हे सवितः! मह्यम् 'इदं' वक्ष्यमाणं कार्यं 'प्रसुव' अनुजानीहि। "षू प्रेरणे"-इति § धातुः। 'त्वत्प्रसूतः' त्वयानुज्ञातः 'इदम्' 'उज्जयानि' साधयामि। सर्वदेवेभ्यः पुरस्तात् तेनानुज्ञातः 'उदजयत्'। यत उदजयतः 'सः' 'इदं' परिदृश्यमानं 'सर्वं' जगत् 'अभवत्'। सर्वोत्कर्षेण प्रजापति मेव जितवान् भवति। अनेन वाजपेयस्य सर्वजगदात्मक-प्रजापतिरूपप्राप्तिः फल मित्युक्तं भवति। "तेने-

* भा० प० १३० धा०।

† तै० ब्रा० १.३.२.१; ऐ० ब्रा० ४.१.१; ष्ठ० ब्रा० २.४.३.४ इत्यादि द्रष्टव्यम्। काष्ठाशब्दश्च प्रयुज्यते तत्र। तदाह यास्कः— "आज्यन्तोऽपि काष्ठोच्यते; क्रान्त्वा स्थितो भवति"—इति निरु० २.५.१।

‡ इहैव ब्राह्मणे चतुर्दशकण्डिकायां द्रष्टव्यम्। कात्यायनेन च १४.१.११ सूत्रे विहितम्। § तु० प० १२७ धा०।

ष्टेति। तेन वाजपेयेन 'इष्ट्वा' प्रजापतिः 'ऊर्ध्वां दिश मुदक्रामत्'। यत एवं 'तस्मात्' 'यः' पुमान् एता माख्यायिकां बृहस्पतिरिष्ट्वोर्ध्वां दिशं प्राप्तवानित्येवंरूपां 'वेद', 'यो' वा 'न' वेत्ति, ते सर्वेऽपि 'ऊर्ध्वा दिक्' 'बृहस्पतेः' स्वभूता 'इति' 'आहुः'। तथाच तैत्तिरीयके समाम्नातम्— "ऊर्ध्वा दिशाꣳ हेमन्तशिशिरावृतूनां बृहस्पतिर्देवता"-इति * ॥ ४ ॥

वाजपेययाजिनस्तदानी मेवोत्क्रमणम्, भूलोके यावदत्यन्तभोगाभिलाषस्तावदिहावस्थानम्; तत्र जानश्रुतेयो यत्र मित्युभय मुपपादयति— "तद् ये ह स्मेति। यद्वा उत्तरत्र यूपारोहणं "स्वो रोहाव †"-इतिमन्त्रलिङ्गात् स्वर्गारोहणप्रतिनिधित्वेन वक्ष्यते ‡। 'ततः' स्वर्गरूपाद् यूपादवरोहणं जानश्रुतेयेनैव पूर्वं कृत मित्यर्थः। प्रत्यवरोहस्य लिङ्गादनुमीयत इत्याह—"तद् ये हेति। अथ § वाजपेययाजिनः "अग्नेष्ट्वा साम्राज्येनाभिषिञ्चामि ‖"-इत्याद्यैर्मन्त्रलिङ्गैरग्न्यादिसाम्राज्येऽभिषिक्तत्वाद् देववदेव सोऽपि ¶ मनुष्यं प्रति गजादिवाहनान्न प्रत्यवरोहेदिति प्रत्यवरोहणनिषेधो विहितस्तैत्तिरीयके--"तस्माद् वाजपेययाजी न कञ्चन प्रत्यवरोहति"-इति **; न च †† प्रत्यवरोहणं विहितम्। आपस्तम्बेन तु तन्निषेधः तदुपायश्च दर्शितः— "यावज्जीवं न कञ्चन प्रत्यवरोहेत् बृहस्पतिसवेन वा प्रत्यवरोहणीयेन यजेत"-इति। तस्मादुभयत्रानु-

* तै० सं० ४. ३. ३. ५।
† तै० सं० १. ७. ९. ४।
‡ २ अ० १ ब्रा० १० क०।
§ 'अथवा'—इति क, ख।
‖ तै० सं० १. ७. १०. १०।
¶ 'कमपि' तै० सं० १. ७. १२ सा०।
** तै० ब्रा० १. ३. ९. २।
†† 'न वा'—इति ग; ङ-पुस्तके तु एतदादिः कञ्चनप्रत्यवरोहेदित्यन्तः पाठ एव नास्ति।

प्राशंसा मिदं ब्राह्मण मित्याह— "तद् ये ह स्मेति। अक्षरा-र्थस्तु— 'तत्' तस्मात् बृहस्पतिनानुष्ठितत्वात् 'ये' 'पुरा' पूर्वं 'वाजपेयेन यजन्ते', ते सर्वे ऊर्ध्वं गच्छन्ति, 'ततः' ऊर्ध्वदिशः सकाशात् 'आनस्तुतेयेन' आनस्तुतेः पुत्रेण 'औपाविना' तन्नाम्ना 'एव' एकेन राजर्षिणा 'प्रत्यवरूढं' प्रत्यवरोहः कृतः। भावे निष्ठा। "इतश्चानिञः"–इति * अनस्तुतेर्ढक् प्रत्ययः। 'ततः' आरभ्य इदानी मनुष्ठातारोऽपि 'अर्वाचीनम्' अवाङ्मुखं 'प्रत्यवरो-हन्ति' इति ॥ ५ ॥

एवं वाजपेये ब्राह्मणस्याधिकारविधि मुक्त्वा बृहस्पति-वृत्तान्तं प्रदर्श्य क्षत्रियस्यापि तं समर्थयितु मिन्द्रवृत्तान्तं दर्श-यति—"तेनेन्द्रोऽयजतेति। निगदव्याख्यातोऽर्थः। अस्मिन् पर्याये-ऽपि 'तद्ये ह स्म'–इति वाक्यसन्दर्भः पूर्ववद् व्याख्येयः ॥ ६, ७ ॥

इत्थ माख्यायिकया वाजपेये ब्राह्मणराजन्यावधिकारिणौ प्रदर्श्य, इदानीं तं वाजपेयं विधत्ते— "स यो वाजपेयेन यजत इत्यादिना † ॥ ८ ॥

सर्वजयेन विराडात्मकप्रजापतिजयस्यानुचितत्वात् तत्साधन-भूतो वाजपेयो न कर्तव्य इति पूर्वपक्ष मुद्भावयति— "तदा-हुर्न वाजपेयेनेत्यादि ‡। "इह न किञ्चनेति। सर्वात्मकप्रजा-पतिजयेन 'इह' लोके 'न किञ्चन' परिशिष्टम्; तस्मात् 'तस्य' यजमानस्य 'प्रजा' 'पापीयसी' अतिशयेन दारिद्र्यवती 'भवितोः'

---

* पा० सू० ४.१.१२२।

† 'उभयतः शुक्लपक्षौ बृहस्पतिसवेन यजते, ज्योतिष्टोमेन वा' —इत्यादि कात्यायनीयमन्त्योऽत्र निरीक्षणीयः (१४. १. २—८ सू०)।

‡ 'अनिष्टिनो वाजपेयेन'—इति का० श्रौ० सू० १५. १. २।

भवितु मीश्वराः समर्थाः, 'इति' अतो हेतोः वाजपेयो न कर्त्तव्य इति ॥ ९ ॥

तन्निषेध मधिकारिविशेषनिरूपणेन परिहरति— "तदु हैं यजेतैवेति। सर्वथा वाजपेययागः कर्त्तव्य इत्यवधारणार्थः। तत्र विदुष एव यष्टृत्वं विदुषा मेव याजयितृत्व मित्युभय मेवोपपादयति— "य एव मिति। 'यः' पुमान् 'एतं' वाजपेयं यज्ञम्, ऋगादिवेदत्रयेण 'क्लृप्तं' वैदिककर्त्तव्यत्वेन विहित इति 'विद्यात्' जानीयात्, 'ये' च 'प्रजज्ञयः' प्रज्ञातवन्तः साङ्गोपाङ्गं कर्म ज्ञातवन्त ऋत्विजः, 'ते' 'एनम्' अन्वादिष्टं विद्वांसं यष्टारं 'याजयेयुः'। अतः साधारणैर्वाजपेययागो न कर्त्तव्य इत्यभिप्रायेण "न वाजपेयेन यजेत"-इत्युक्तम्। "एषा ह त्वेवैतस्येति। क्रियाकुशलाना मृत्विजां याजयितृत्व मेव यज्ञसमृद्धिः; अङ्गवैकल्याभावेन यज्ञसम्पूर्त्तेः सम्भवात् ॥ १० ॥

अथ वाजपेये अधिकारिविधिं सूचयति— "स वा एष ब्राह्मणस्येति। यतो बृहस्पतिनानुष्ठितः, यतो देवानां मध्ये बृहस्पतिः ब्राह्मणजात्यभिमानी, ब्राह्मणबृहस्पत्योर्ब्रह्मसम्बन्धाद् ऐकरूप्यम्; 'ब्रह्म अधीते वेद वा ब्राह्मणः'-इति व्युत्पत्तेः। इन्द्रेणाप्यनुष्ठितः, यतो देवानां मध्ये इन्द्रः क्षत्रियजात्यभिमानी। इन्द्रराजन्ययोः क्षत्रसम्बन्धादैकरूप्यम्; क्षत्रं नाम बलम्, तत्सद्भावात् उभयोः। अतो मनुष्येष्वपि ब्राह्मणराजन्ययोरेवाधिकारो न तु वैश्यस्य *। अत एव कात्यायनेनोक्तम्— "वाजपेयः शरद्यवैश्यस्य"-इति † ॥ ११ ॥

* "स वा एष ब्राह्मणस्य चैव राजन्यस्य च यज्ञः"-इति तै० ब्रा० १.३.२.१।

† का० श्रौ० सू० १४.१.१।

वाजपेयस्य साम्राज्यफल मिति वक्तुं प्रसङ्गात् राजसूयस्याधिकारिभेदेन फलभेदेन वा अवरत्वं दर्शयति— "राज्ञ एव राजसूय मित्यादिना *। एवकारोऽन्ययोगव्यवच्छेदार्थः। राजशब्देन क्षत्रिय उच्यते, न तु राज्ययोगाद्राजेति व्युत्पत्त्या ब्राह्मणादिर्विवक्ष्यते। "अवरं वा इति। राजसूयाख्यं कर्म 'अवरं' निकृष्टम्; कतिपयदेशाधिपतित्वलक्षणराज्यफलमात्रसाधनत्वात्। वाजपेयाख्यं कर्मैव 'परम्' उत्कृष्टम्; सर्वदेशाधिपतित्वरूपसाम्राज्यफलसाधनत्वात्। राज्यात् साम्राज्यस्याधिक्य माह— "कामयेत वै राजेति ॥ १२, १३ ॥

अथ वाजपेयस्य साम्राज्यफलं दर्शयति— "स यो वाजपेयेनेति। 'सः' सम्राट् वाजपेययाजी 'इदं' परिदृश्यमानं 'सर्वं' जगत् 'संवृङ्क्ते' संवर्जयति, वशीकरोतीत्यर्थः †। एवं साम्राज्यफलं वाजपेयं विधाय तत्र कर्मादौ सावित्रहोमं विधत्ते— "स कर्मणः कर्मण इति। वीप्सया सर्वकर्मादौ कर्त्तव्यत्व मभिधीयते। येषां कर्मणा मादौ सावित्रहोमः कर्त्तव्यः, तानि कर्माणि कात्यायनेन सङ्गृहीतानि— "देव सवितरिति जुहोति यजत्यादिषु, सकृद् दीक्षारम्भे कर्मैकत्वात्, क्रयणवेद्यारम्भणप्रवर्ग्योत्सादनाग्निप्रणयनहविर्धानाग्नीषोमाणां सदआग्नीध्रधिष्ण्यनिवपनवसतीवरीग्रहणपरिस्तरणेषु च कर्मान्तरत्वात्"–इति ‡। तत्र मन्त्रं विधत्ते— "देव सवितरिति §। तस्य मन्त्रस्याय

* 'राज्ञो राजसूयः'– इति का० श्रौ० सू० १५. १. १।

† मीमांसाया न्यायमालायां (१अ० ४पा०) द्रष्टव्यम्।

‡ का० श्रौ० सू० १४. १. ११, १२, १३।

§ वा० सं० ६. १. १।

मर्थः ;— हे 'सवितः देव' प्रेरक ! अन्तर्यामिन् ! 'यज्ञं' वाजपेयं 'प्रसुव' प्रवर्त्तय, 'यज्ञपतिं' यजमानं 'भगाय' अनुष्ठानरूपायैश्वर्याय 'दिव्यः' दिवि भवः यो 'गन्धर्वः' सवितुरनुज्ञानात् 'केतपूः' केतान् पुनाति, प्राणिनां विज्ञानानि शोधयन् भवति, सः 'नः' अस्माकं 'केतं' वाजपेयविज्ञानं 'पुनातु' शोधयतु। 'वाचस्पतिः' प्रजापतिश्च सवित्रानुज्ञातः 'नः' अस्मदीयं 'वाजं' हवीरूप मन्नम् 'अद्य' अस्मिन्नहनि 'स्वदतु' स्वदयतु ॥ १४ ॥

सवितुरुपधावनं बृहस्पतिसम्बन्धेन स्तौति— "तद्यथैवाद इति। 'अदः' अस्मिन् विप्रकृष्टे पूर्वस्मिन् काले यथा 'बृहस्पतिः सवितारम्' 'उपाधावत्', ततः तस्मै सविता चानुज्ञां ददौ, एवम् 'एषः' इदानी मनुष्ठातापि त मेव 'उपधावति', तस्मै च 'प्रसविता' प्रेरयिता प्रसौति, अनुजानातीत्यर्थः ॥ १५ ॥

"तस्मादाहेति। सावित्रहोमस्य सङ्कुचद्वृत्तितां दर्शयति— "आ श्वः सुत्याया इति। आङ् मर्यादायाम्। 'श्वः सुत्यायाः' सुत्यादिनात् पूर्वम्, नोत्तरत्रेत्यर्थः। अत एव कात्यायनः— "प्राक् सुत्यायाः"–इति * ॥ १६ ॥ १ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे
माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे प्रथमाध्यायस्य प्रथमं ब्राह्मणम् ॥

---

* का० श्रौ० सू० १४. १. १३

(अथ द्वितीयं ब्राह्मणम्.)

अꣳशुं गृह्णाति। सर्व्वत्वायैव तस्माद्वा अꣳशुं गृह्णात्यथैतान् प्रज्ञातानेवाग्निष्टोमिकान् ग्रहान् गृह्णात्यायथयात् * ॥ १ ॥

अथ पृष्ठ्यान् गृह्णाति। तद्वादेवैतैर्देवा उदजयंस्तद्देवैष एतैरुज्जयति † ॥ २ ॥

अथ षोडशिनं गृह्णाति। तद्वादेवैतेनेन्द्र उदजयत्तद्देवैष एतेनोज्जयति ‡ ॥ ३ ॥

अथैतान् पञ्च व्वाजपेयग्रहान् गृह्णाति। ध्रुवसदं त्वा नृषदं मनःसद मुपयामगृहीतो ऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतम मिति सादयत्येषां वै लोकाना मय मेव ध्रुव इयं पृथिवी ममेवैतेन लोक मुज्जयति ॥ ४ ॥

अप्सुषदं त्वा §। घृतसदं व्योमसद मुपयामगृहीतो ऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनि-

---

* 'यात्'—इति ग, घ। †, ‡ 'ति'—इति क।

§ ग-घ-पुस्तकयोरिह छेदचिह्नो (।) नास्ति।

रिन्द्राय त्वा जुष्टतम मिति सादयत्येषां वै लोकाना मय मेव व्योमेद मन्तरिक्षलोक मेवै- तेनोज्जयति ॥ ५ ॥

पृथिविसदं त्वा । अन्तरिक्षसदं* दिविसदं देवसदं नाकसद मुपयामगृहीतो ऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतम मिति सादयत्येष वै देवसन्नाकसदेष एष देवलोको देव- लोक मेवैतेनोज्जयति ॥ ६ ॥

अपाꣳ रस मुद्वयसꣳ । सूर्य्ये सन्तꣳ समाहितम् । अपाꣳ† रसस्य यो रसस्तं वो गृह्णाम्युत्तम मुप- यामगृहीतो ऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतम मिति सादयत्येष वा अपाꣳ रसो यो ऽयं पवते स एष सूर्य्ये समाहितः सूर्यात् पवत एत मेवैतेन रस मुज्जयति ॥ ७ ॥

ग्रहा ऊर्जाहुतयः । व्यन्तो विप्राय मतिम् । तेषां‡ विशिप्रियाणां वोऽह मिष मूर्जꣳ समग्रभ मुपयाम-

* 'त्वान्तरिक्षसदं'—इति ग, घ।

† 'समाहित मपाꣳ'—इति ग, घ।

‡ 'मतिं तेषां'—इति ग, घ।

गृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष * ते योनि-
रिन्द्राय त्वा जुष्टतम मिति सादयत्यूर्ग्वै रसो रस
मेवैतेनोज्जयति ॥ ८ ॥

तान्वा ऽएतान् † । पञ्च व्वाजपेयग्रहान् गृ-
ह्णाति प्रजापतिं वा ऽएष उज्जयति यो व्वाज-
पेयेन यजते संवत्सरो वै प्रजापतिः पञ्च वा
ऽऋतवः संवत्सरस्य तत् प्रजापति मुज्जयति तस्मात्
पञ्च व्वाजपेयग्रहान् गृह्णाति ‡ ॥ ९ ॥

अथ सप्तदश सामग्रहान् गृह्णाति । सप्त-
दश सुराग्रहान् प्रजापतेर्व्वा ऽएते ऽअन्धसी यत्
सोमश्च सुरा च ततः सत्यं श्रीर्ज्योतिः सोमो
ऽनृतं पाप्मा तमः, सुरैते ऽएवैतदुभे ऽअन्धसी
ऽउज्जयति सर्व्वं वा ऽएष इद मुज्जयति यो व्वाज-
पेयेन यजते प्रजापतिᳫं ह्युज्जयति सर्व्व मु ह्येवेदं
प्रजापतिः ॥ १० ॥

स यत् सप्तदश । सोमग्रहान् गृह्णाति सप्त-
दशो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञः स यावा-

* 'जुष्ट मेष'—इति ग, घ।

† 'तान्'—इति ग, घ। ‡ 'ति'—इति क

नैव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावतैवास्यैतत् सत्यꣳ श्रियं ज्योतिरुज्जयति * ॥ ११ ॥

अथ यत् सप्तदश। सुराग्रहान् गृह्णाति सप्तदशो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञः स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावतैवास्यैतदनृतं पाप्मानं तम उज्जयति ॥ १२ ॥

त ऽउभये चतुस्त्रिꣳशद् ग्रहाः सम्पद्यन्ते। त्रयस्त्रिꣳशद्वै देवाः प्रजापति श्चतुस्त्रिꣳश स्तत् प्रजापति मुज्जयति ॥ १३ ॥

अथ यत्र राजानं क्रीणाति। तद्दक्षिणतः प्रतिवेशतः केशवात् पुरुषात्सीसेन परिस्रुतं क्रीणाति न वा ऽएष स्त्री न पुमान् यत् केशवः पुरुषो यदाह पुमांस्तेन न स्त्री यदु केशवस्तेनो † न पुमान्नैतदयो न हिरण्यं यत् सीसं ‡ नैष सोमो न सुरा यत्परिस्रुत् तस्मात् केशवात् पुरुषात्सीसेन परिस्रुतं क्रीणाति ॥ १४ ॥

अथ पूर्व्वेद्युः। द्वौ खरौ कुर्व्वन्ति पुरोऽक्ष

* 'नि'—इति क। † 'स्त्रेन'—इति ग, घ।

‡ 'सीसं'—इति ग, घ।

मेवान्यं पश्चादन्य मन्यं मेत्सोमग्रहांश्च सुराग्रहांश्च सह सादयामेति तस्मात् पूर्वेद्युर्द्वौ खरौ कुर्व्वन्ति पुरोऽन्य मेवान्यं पश्चादन्य मन्यम् * ॥ १५ ॥

अथ यत्र पूर्वया द्वारा । व्वसतीवरीः प्रपादयन्ति तदपरया द्वारा नेष्टा परिस्रुतं प्रपादयति दक्षिणतः पात्राण्यभ्यवहरन्ति पुरो ऽक्षमेव प्रत्यङ्ङासीनो † ऽध्वर्युः सोमग्रहान् गृह्णाति पश्चादक्षं प्राङ्ङासीनो ‡ नेष्टा सुराग्रहान्त्सोमग्रह मेवाध्वर्युर्गृह्णाति सुराग्रहं नेष्टा सोमग्रह मेवाध्वर्युर्गृह्णाति सुरा नेष्टैव मेवैनान् व्यत्यासं गृह्णीतः ॥ १६ ॥

न प्रत्यञ्च मक्ष मध्वर्युः । सोमग्रह मतिहरति न प्राञ्च मक्षं नेष्टा सुराग्रहं नेज्ज्योतिश्च तमश्च सꣳसृजावेति § ॥ १७ ॥

उपर्युपर्य्येवाक्ष मध्वर्युः । सोमग्रहं धारयत्यधोऽधोऽक्षं नेष्टा सुराग्रहꣳ सम्पृचौ स्थः सं मा भद्रेण पृङ्क्त मिति नेत्पाप मिति ब्रवावेति तौ पुनर्व्विहरतो व्विपृचौ स्थो वि मा पाप्मना पृङ्क्त

* 'मन्यम्'—इति क, ख। † 'प्रत्यङ्ङासीनो'—इति ग, घ।
‡ 'प्राङ्ङासीनो'—इति ग, घ। § 'सꣳसृजावेति'—इति ख।

मिति तद्यथेषीकां मुञ्जाद्विवृहेदेवमेनꣳ सर्व्वस्मात्पाप्मनो विवृहति तस्मिन्न तावच्चनैनो भवति यावत्तृणस्याग्रं तौ सादयतः * ॥ १८ ॥

अथाध्वर्युः । हिरण्यपात्रेण मधुग्रहं गृह्णाति तं मध्ये सोमग्रहाणाꣳ सादयत्यथोक्थ्यं गृह्णात्यथ ध्रुव मथैतान्त्सोमग्रहानुत्तमे स्तोत्र ऽऋत्विजां चमसेषु व्यवनीय जुह्वति तान् भक्षयन्त्यथ माध्यन्दिने सवने मधुग्रहस्य च सुराग्रहाणां चोद्यते तस्यातः ॥ १९ ॥ २ ॥

॥ इति प्रथमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् [१.२.] ॥

एवं विहिते वाजपेये ग्रहविशेषा द्वितीयब्राह्मणेऽभिधीयन्ते, प्राकृतास्त्वतिदिश्यन्ते। तत्र तावदंशुग्रहं विधत्ते— "अंशुं गृह्णातीति। 'अंशुं'' सोमग्रहं सोमद्रव्येण गृह्णीयात्। 'सर्वत्वाय' स्वविरहप्रयुक्तन्यूनतादोषपरिहारेण यज्ञस्य समृद्ध्यै इत्यर्थः। अंश्वदाभ्ययोरप्राकृतत्वेन चोदकादप्राप्तयोरिह विधानं युक्तम्। अत एवापस्तम्बः— "भ्रातृव्यवतादाभ्यो ग्रहीतव्यौ बुभूषतांशुस्तौ न सर्वत्र ग्रहीतव्यौ वाजपेये राजसूये सत्रे सर्ववेदसे" —इति †। अथ प्रकृतिगतानुपांश्वन्तर्यामादीनतिदिशति—

* 'सादयतः'—इति ग, घ।

† आप० श्रौ० सू० १२. ८. १२, १३।

"अथैतानिति। 'प्रचामान्' प्रसिद्धान् 'आग्निष्टोमिकान्' अग्निष्टोमे विहितान् 'ग्रहान्' 'आ आग्रयणात्' आग्रयनपर्यन्तान् गृह्णीयात्। उपांश्वन्तर्यामौ, ऐन्द्रवायव मैत्रावरुणाश्विनान्, शुक्रामन्थिनौ, आग्रयणञ्च गृह्णीयादित्यर्थः॥ १॥

अथातिग्राह्यान् विधत्ते— "अथ पृष्ठ्यानिति। 'पृष्ठ्यान्' अतिग्राह्यान्। ते हि पृष्ठस्तोत्रसम्बन्धात् * पृष्ठ्या इत्यर्थः। पृष्ठ्यषडहे प्रतिदिवस मेकैकस्य, विश्वजिति सर्वपृष्टे चैकाह्ने ग्रहणात् एतेषां पृष्ठ्यसञ्ज्ञा। तथाच चतुर्थकाण्डे समाम्नातम् —"अग्नीन्द्रसूर्या अतिग्राह्यान् ददृशुः"—इत्यारभ्य, "तान् वै पृष्ठ्ये षडहे गृह्णीयात्, पूर्वं त्र्यह आग्नेय मेव प्रथमेऽहन्नैन्द्रं द्वितीये सौर्यं तृतीय एव मेवान्वहम्"—इति, तथा "विश्वजिति सर्वपृष्ठ एकाह एव गृह्णन्ति"—इति च †। तेषां प्रकृतिगता विलसञ्ज्ञेव शाखान्तरवत्; सञ्ज्ञान्तरानुपदेशात्। अत्र कात्यायनः— "प्रातस्सवनेऽतिग्राह्यान् गृहीत्वा षोडशिनम्"— इति ‡॥ २, ३॥

ग्रहान्तराणि विधत्ते— "अथैतान् पञ्चेति। सूचितं हि— "पञ्च चैन्द्रान्, ध्रुवसद मिति प्रतिमन्त्रम्"—इति §। अथैतान् तेषां पञ्चानां ग्रहाणा मपि पञ्च मन्त्रान् विधत्ते—"ध्रुवसदं त्वेत्यादिना। तत्र, प्रथमग्रहमन्त्रस्याय मर्थः ‖;— 'ध्रुवसदं' ध्रुवे स्थिरे

---

* 'पृष्ठ्यषडहसम्बन्धात्'—इति च।

† पुरस्तात् (४. ४. ५. २—१३.) द्रष्टव्यम्।

‡ का० श्रौ० सू० १४. १. २८ क।

§ का० श्रौ० सू० १४. १. २८ ख; २. १।

‖ वा० सं० ६. २. १।

भूलोके सीदन्तम्, 'नृषदं' नृषु नेतृषु सीदन्तम्, 'मनसदं' मनसि वर्त्तमानं 'त्वा' त्वां ग्रहम् 'इन्द्राय' 'जुष्टम्' अभिरुचितं 'गृह्णामि' त्वाम्। 'उपयामगृहीतोऽसि' पृथिव्यात्मकेन पात्रेण गृहीतोऽसि ; "इयं वा उपयामः"–इति श्रुतेः *। अत्र भिन्नक्रमः, यत उपयामगृहीतोऽसि अतस्त्वां गृह्णामीति। 'ते' तव एष खरप्रदेशो 'योनिः' स्थानम्, तस्मात् 'इन्द्राय' 'जुष्टतमम्' अतिप्रियतमं त्वा मिह सादयामीति। "एष ते योनिः"–इति मन्त्रान्त्यभागस्य विनियोग माह—"सादयतीति। मन्त्रगतं ध्रुवपदं व्याचष्टे—"एषां वा इति। 'एषां लोकानां' भूम्यादीनाम् 'अयं' परिदृश्यमानो लोको 'ध्रुवः' इदंशब्दस्यार्थ माह— "इयं वै पृथिवीति ॥ ४ ॥

"अप्सुषद मिति। द्वितीयग्रहमन्त्रस्याय मर्थः † ;— अप्सु सीदन्तीत्यप्सुषत् तम्, घृते सीदन्तम्, 'व्योम्नि' अन्तरिक्षे सीदन्तम्। उपयामगृहीतोऽसीत्यादि पूर्वेण समानार्थं इति नेह विव्रियते। व्योमसदितिपदस्य तात्पर्य माह— "इद मेव व्योमेति। विशेषेण ओम् अवनं व्याप्तिर्यस्य तद् व्योम। तदेव 'अन्तरिक्षम्' तदेतद्द्वितीयग्रहणेन ‡ जितवान् भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

"पृथिविसद मिति। तृतीयमन्त्रस्याय मर्थः § ;— पृथिव्यादिषु त्रिषु लोकेषु सीदन्त मत एव सदम्। लोकत्रयाभिमानिषु अग्निवायुसूर्येषु, अन्येष्विन्द्रादिषु च आसीदन्तम्। 'नाकसदम्' न विद्यते अकं दुःखं यस्मिन्निति नाकः स्वर्गो देवलोकः। अत एव स्वर्गपदस्य सुखवाचकत्व मन्यत्रोक्तम्—

* प्र० ब्रा० ४. १. २. ७।

† वा० सं० ६. २. २।

‡ 'तद्विपरीतग्रहणे'—इति च, क।

§ वा० सं० ६. २. ३।

"यत्र दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्त मनन्तरम् ।
अभिलाषोपनीतं च सुखं स्वर्गपदास्पदम्"–इति ।

तत्र नाकसत्पदं व्याचष्टे— "एष एव देवलोक इति ॥ ६ ॥

"अपां रस मिति । चतुर्थग्रहमन्त्रस्याय मर्थः *,— 'अपां' 'रसं' सारभूतम् ; उदकस्यैव सोमरसत्वेन परिणतत्वात् । 'उद्वयसम्' उन्नच्छन्तम् । "वी गति-प्रजनन-कान्त्यशन-खादनेषु †"–इत्यस्मादसुनि रूपम् । यद्वा, वय इत्यन्ननाम ‡, उन्नत मन्नं जीवनं वा यस्मिन् । सोमरसोऽन्नभूतो जीवनहेतुश्च ; "अपाम सोम ममृता अभूम §"–इत्युक्तत्वात् । 'सूर्ये' 'सन्तं' विद्यमानं 'समाहितं' तत्रैव सम्यगाहितम् ; रसस्योदकादि-रूपस्य आदित्ये एवावस्थानात् । 'अपां' 'रसस्य' सारभूतस्य वल्लीरूपेण परिणतस्य सोमस्य 'यो रसः' दशापवित्रात्पवमानः, तम् । आपः ! 'वः' युष्माकं सम्बन्धिनम् 'उत्तमम्' उत्कृष्टं स्वरसं 'गृह्णाति' ‖ । "उपयामित्यादि । व्याख्यातम् । मन्त्रं व्याचष्टे— "एष वा अपा मिति । 'योऽयं पवते' दशापवित्रात् स्रवति, 'सः' अपां रसः । "एषः सूर्य इति । 'एषः' खलु सोमरसः उदकात्मना पूर्वं 'सूर्ये' 'समाहितः' सम्यगवस्थितः, इदानीं 'सूर्यात्' सूर्यात्मकाद् दशापवित्रात् 'पवते' स्रवति ॥ ७ ॥

"ग्रहा ऊर्जाहुतय इति । पञ्चमग्रहमन्त्रस्याय मर्थः ¶,— हे ग्रहाः ! गृह्यन्त इति 'ग्रहाः' सोमाः । 'ऊर्जाहुतयः' ऊर्जं मन्नं सवनीयं पुरोडाश मभिलक्ष्य हूयमानाः ; यद्वा,

---

* वा० सं० ६. ३. १ । † अदा० प० ३८ धा० ।
‡ निघ० २. ७. ७ । § ऋ० सं० ८. ४८. ३ ।
‖ 'गृह्णामि'—इति ङ, छ । ¶ वा० सं० ६. ४. १ ।

अवाहुतिभूता यूयम्। 'विप्राय' मेधाविने, स्वापेक्षितफलपरिपूरकाय वा यजमानाय। 'मतिं' विवक्षितां बुद्धिं 'व्यन्तः' पश्यन्तोऽनुजानन्तो भवतेति शेषः! 'विशिप्रियाणां' "शिप्रे हनू नासिके वा"-इति * यास्कवचनम्; इह हि हनू गृह्येते, तत्र भवं कर्म शिप्रियम्, विगतं शिप्रियं येषां ते। अत्र हनुव्यापाराभावात् शोभनाभिषवसंस्कृता इत्यर्थः। यद्वा, विविधानि शिप्रियाणि हनुस्थानीयानि पात्राणि, तत्पर्यन्तं, तेषां 'वः' युष्माकं सम्बन्धिनम 'इषम्' अन्नम् 'ऊर्जम्' बलप्रदं सोमरसं 'समग्रभम्' "हृग्रहोर्भः †" समग्रहम्, सङ्गृह्णामि। शिष्टं पूर्ववत्। ऊर्क्-शब्दसूचित मर्थं माह—"ऊर्ग् वै रस इति॥ ८॥

ग्रहगतां पञ्चसङ्ख्यां प्रशंसति— "तान् वा एतानिति। वाजपेययागस्य स्वरूपावाप्तिसाधनत्वात् प्रजापतेश्च संवत्सरात्मतया पञ्चर्त्तुरूपत्वात् ग्रहाणां पञ्च सङ्ख्या युक्तेत्यर्थः ‡॥ ९॥

ग्रहान्तराणि सद्रव्याणि विधत्ते— "अथ सप्तदशेति §। गृह्यन्त इति ग्रहाः सोमाः, सोमाश्च ते ग्रहाश्चेति विग्रहः, सोमस्य वा ग्रहाः। उभयेषां ग्रहाणां द्रव्यद्वय मनूद्य प्रशंसति— "प्रजापतेर्वा इति। 'अन्धसी' अन्ने इत्यर्थः। 'सत्यं श्रीः ज्योतिः सोमः' सत्य-श्री-ज्योतिरात्मकत्वं सोमस्य; इतरस्यास्तु 'अनृतं पाप्मा तमः' अनृतपापतमोरूपत्वम्। पाप्मेति दारिद्र्यम्॥ १०॥

उक्तग्रहसङ्ख्यां प्रजापत्यात्मकत्वेन स्तौति— "स यत् सप्त-

---

* निरु० ६. ४. १। † पा० ८. २. ६२ सू० वा० १।

‡ 'अतिग्राह्यवद्धोमः'—इति का० श्रौ० सू० १४. २. १। 'पञ्चानामैन्द्राणाम्'—इति तत्र वृत्तिः।

§ 'सप्तदशापरान्'—इति का० श्रौ० सू० १४. २. ३: 'सोमग्रहान्'।

दशेति। प्रजापतिः सप्तदशत्वम् "आश्रावय"–इत्यादि-सप्तदशा-क्षरमन्त्रात्मकत्वादित्यवगन्तव्यम् *। स एव यज्ञः; आश्रावये-त्यादिमन्त्राभावे यज्ञस्यासिद्धेः। श्रूयते च "प्रजापतिर्वै यज्ञः" –इति †। अतः 'स यज्ञः' 'यावान्' यत्परिमाणः, कियत्सङ्ख्या-कावयव इत्यर्थः। 'यावती' 'मात्रा' परिमितिः, 'तावतैव' सप्तदशसोमग्रहवता यज्ञेन 'अस्मै' अस्य यज्ञात्मकस्य प्रजापतेः सत्यादिकं यष्टा अर्जितवान् भवतीति ॥ ११ ॥

"अथ यत् सप्तदशेति। यथा सोमग्रहवाक्यं योजितम्, एव मेव सुराग्रहवाक्यं योज्यम्; एतावांस्तु विशेषः— तत्र सत्यादे-रुज्जयप्राप्तिः, अत्रानृतादेर्निरासाज्जय इति ‡ ॥ १२ ॥

द्विविधग्रहाणां सङ्ख्यां मिलित्वा स्तौति— "त उभये चतु-स्त्रिंशदिति। अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशादित्या इन्द्र-वषट्काराविति 'त्रयस्त्रिंशद्' देवताः, 'प्रजापतिः' तु 'चतु-स्त्रिंशः' इति ॥ १३ ॥

प्राकृतं सोमक्रयणविधिं मनूद्य परिस्रुत्क्रयणं विधत्ते— "अथ यत्रेति। 'यत्र' प्रदेशे 'राजानं' सोमलता मित्यर्थः, क्रीणीयात्, तस्य दक्षिणे प्रतिवेशे स्थाने 'केशवात्' केशा अस्य सन्तीति स तथोक्तः। "केशाद्वोऽन्यतरस्याम्"–इति §

---

* स एष मन्त्रः— "आश्रावयेति चतुरक्षर मस्तुश्रौषडिति चतुर-क्षरं यजेति द्व्यक्षरं ये यजामह इति पञ्चाक्षरं द्व्यक्षरो वषट्कार एष वै सप्तदशः प्रजापतिः"–इति तै० सं० १. ६. ११. २।

† पुरस्तात् (श० ब्रा० १. १. १. १३.) द्रष्टव्यम्।

‡ 'नेष्टा च तावतः सौरान्'–इति का० श्रौ० सू० १४. २. ४।

§ पा० सू० ५. २. १०६।

व-प्रत्ययः। तस्मात् 'पुरुषात्' सीसद्रव्येण 'परिस्रुतं' क्रीणी-यात्। लोके हि सुरा तत्साधनभूतैः * परिपक्वद्रव्यैः क्रियते, अत्र तु सुरासाधनाय † पर्याप्तपरिपाकैः शष्पैर्निष्पन्नो रसः परिस्रुदित्युच्यते। कात्यायनेन तस्यास्तत्साधनद्रव्याणां वा क्रयणं विकल्पेनोक्तम्— "सोमात् क्रीयमाणात् सहितं दक्षिणतः सीसेन परिस्रुतः क्रयणं केशवात्तद्द्रव्याणां वा"–इति ‡। तैत्तिरीये तु द्रव्यक्रय एवोक्तः— "सीसेन क्लीबाच्छष्पाणि क्रीणाति"–इति § ॥

"न वा एष स्त्री"–इत्यादिकस्याय मर्थः ;— सीस-केशव-परिस्रुताम् ‖ अन्तरालवर्त्तित्वं साम्यम्। 'यत्' यतः, परि-स्रुत्-क्रेता 'पुमान्' पुंलक्षणवान्, श्मश्रुयुक्त इत्यर्थः, 'तेन' कार-णेन 'स्त्री न' भवति; यस्मात् 'केशवः' केशयुक्तः, 'तेन' केशबाहुल्यवत्त्वेन 'पुमान्' च 'न' भवति; केशबाहुल्यं तु स्त्री-लक्षणम्; अतः केशवत्क्लीवः ¶ स्त्रिया अधिकः, पुरुषात् न्यूनः; सीस मप्ययसोऽधिकं, हिरण्यात्तु न्यूनम्। परिस्रुच्च सा इमा **

* 'लोके हि सुतरां तत्साधनद्रव्यैः'—इति ज, क।

† 'सुरासाधनो यः'—इति च।

‡ का० श्रौ० सू० १४. १. १४, १५।

§ तै० ब्रा० १. ८. ५. ३। "न वा एतदयो यत् सीसम्, न स्त्री न पुमान् यत् क्लीवः, न सोमो न सुरा यत् सौत्रामणीसम्बद्धो"—इति च तत्र तदुत्तरम्।

‖ '०परिश्रितान्'—इति च।

¶ 'क्लीवपुरुषः'—इति ज।

** 'परिसूतसादप्ता'—इति च, क; 'परिस्रुत्साप्ता'—इति च; ज-पुस्तके तु नास्त्येव।

सुरा न भवतीति ततोऽधिका, सोमवत्पूतत्वाभावात् ततो न्यूना। तस्माद् यथोक्त मेव कर्त्तव्य मिति स्थितम् ॥ १४ ॥

अथ द्वितीय मेव * ग्रहाणां ग्रहासादनं माभूदिति प्रदेश-विशेषं विधत्ते— "अथ पूर्वेद्युर्द्वौ खराविति। 'पुरोऽक्षम्' शकटस्याधस्तात् अक्षस्य पुरोभागे एकम्, 'पश्चादक्षम्' अक्षस्य पश्चाद्भागेऽपरम्, इति 'द्वौ खरौ' 'पूर्वेद्युः' पूर्वदिवसे कुर्युः †। तत्र कारण माह— "नेत् सोमग्रहानिति। "नेत् सादया-मेति। सह सादन मयुक्त मित्यभिप्रायेण पृथक्-सादनार्थं खर-द्वयं कर्त्तव्य मित्यर्थः। 'नेत्'—इति परिभये ‡ ॥ १५ ॥

वसतीवरीणां हविर्द्धानप्रपादन मनूद्य परिस्रुत्प्रपादने कश्चिद् विशेषं विधत्ते— "अथ यत्रेति। 'अपरया' पश्चि-मया 'द्वारा' 'नेष्टा' नाम ऋत्विक्, अध्वर्युवर्गे तृतीयः § 'प्रपादयति' प्रवेशयेदित्यर्थः। "दक्षिणत इति। हविर्द्धानस्य दक्षिणतो द्वारं कृत्वा तेन सोमग्रहपात्राणि सुराग्रहपात्राणि च प्रवेशयतीत्यर्थः ‖। सूत्रितं हि— "दक्षिणतः सन्धिं करोति, यूपवेष्टनं सप्तदशभिर्वस्त्रैर्व्युद्ग्रन्थनं वा परिव्ययणकाले, ०—० सन्धिना पात्राण्याहृत्य"—इति ¶।

* 'कर्त्तव्य मेव'—इति च।

† का० श्रौ० १४. १. १८ सू० द्रष्टव्यम्।

‡ "अथापि नेत्येष इदित्येतेन सम्प्रयुज्यते परिभये"—इति निरु० १. ३. ६।

§ तथाचाश्वलायनः— "चत्वारस्त्रिपुरुषाः तस्योत्तरे त्रयः;— होता ०—० अध्वर्युः, प्रतिप्रस्थाता, नेष्टा, उन्नेता"—इति ४. १. ६।

‖ 'प्रवेशयन्तीत्यर्थः'—इति च, छ।

¶ का० श्रौ० सू० १४. १. १६—२७।

वर्गद्वयग्रहणे ऋत्विजोर्नियमं दर्शयति— "पुरोऽक्ष मित्यादिना । विभागेन धारणाय व्यत्यासं विधत्ते— "सोमग्रह मेवाध्वर्युरिति । 'व्यत्यासम्' व्यत्यस्य-व्यत्यस्येत्यर्थः । अध्वर्युणा प्रथमे सोमग्रहे गृहीते सति, नेष्टा प्रथमं सुराग्रहं गृह्णीयात् *; ततो द्वितीये द्वितीय मिति सोऽयं व्यत्यासः † ॥ १६ ॥

ग्रहाणा मन्यप्रदेशप्रापणं निषेधति— "न प्रत्यञ्च मक्ष मिति । 'प्रत्यञ्च मक्षम्' अक्षस्य पश्चाद् भागं 'प्रति' 'सोमग्रहम्' 'अध्वर्युः' 'न अतिहरति' नातिहरेत्, नातिक्रामयेत् । एवं 'नेष्टा' अपि 'सुराग्रहं' 'प्राञ्च मक्षम्' शकटाक्षस्य पुरोदेशं नातिहरेत् । उभयत्र कारण माह— "नेज्ज्योतिरिति । यदि ग्रहाणा मन्योन्यदेशातिक्रमणं स्यात्, तर्हि तेजस्तिमिरयोः संसर्गः स्यात्, स मा भूदिति व्यतिहरणनिषेधः । सोमस्य ज्योतीरूपत्वं सुरायास्तु तमोरूपत्वं च प्रागावेदितम् ‡ ॥ १७ ॥

उभयग्रहधारणे कश्चिद् विशेषं विधत्ते— "उपर्युपर्येवाक्ष मध्वर्युरिति । अक्षस्य सन्निकृष्टोपरिभाग एव सोमग्रहस्य, सन्निकृष्टाधःप्रदेश एव सुराग्रहस्य §। "उपर्यधसः सामीप्ये"— इति द्विवचनम् ‖ । धारणमन्त्रं विधत्ते— "सम्पृचौ स्थ इति ¶ । तस्यार्थः ;— वर्गद्वयमध्ये एकैकस्योक्तप्रदेशे धारणात् उभयो-

---

* का० श्रौ० १४. २. ४ सू० द्रष्टव्यम् ।

† का० श्रौ० सू १४. २. ५ ।

‡ का० श्रौ० सू० १४. २. ६ ।

§ 'सुराग्रहं'—इति च, छ । मूलस्य प्रतीकग्रहण मिदं स्यात् ।

‖ पा० सू० ८. १. ७ ।

¶ वा० सं० ६. ४. २ ।

द्वित्वेन मन्त्रे 'सम्पृचौ'–इति, 'पृङ्क्तम्'–इति च द्विवचन मुक्तम्। हे सोमसुराग्रहौ ? 'सम्पृचौ' संसृष्टौ 'स्थः'। यतो युवां सम्पृक्तावभवतम्, अतो 'मा' माम् अपि 'भद्रेण' प्रजापतिना "प्रजा वै भद्रम्, पशवो भद्रम्"–इति * श्रुतेः। 'पृङ्क्तं' संयोजयत मिति। कात्यायनस्तु शाखान्तरानुसारेण धारणाहरणमन्त्रयोः प्रतीकं बहुवचनत्वेनोदाजहार— "अध्यानतिक्रमणं ग्रहाणाम्, उपर्युपर्यच्च मध्वर्युर्धारयत्यधोधो नेष्टा सम्पृचाविति, विपृचावित्याहरते"–इति †।

प्रयोजनकथनमुखेन मन्त्रस्य तात्पर्य माह— "नेत् पाप मिति ब्रवावेति। यद्युभयोर्ग्रहयोर्धारणसमये सम्पर्कवाचकमन्त्रे 'भद्रेण पृङ्क्त मिति' यत् प्रार्थनम्, तत् सुराग्रहं ‡ पाप मित्येवं नैव ब्रवावेत्यभिप्रायेणेत्यर्थः।

अन्यप्रदेशात् तयोः स्वस्वप्रदेशेऽवस्थापनं समन्त्रकं विधत्ते— "तौ पुनर्विहरत इति §। हे ग्रहौ! 'विपृचौ' वियुक्तौ 'स्थः'। यत एवम्, अतो ममापि प्रार्थनां वियोजत मिति।

मन्त्रस्योत्तरभागं व्याचष्टे— "तद्यथेषीका मिति। यथा 'मुञ्जात्' मुञ्जतृणात् 'इषीकाम्' मध्यवर्त्ति तृणं 'विवृहेत्' पृथक् कुर्यात्, 'एवम्' 'एनं' यजमानं 'सर्वस्मात्' 'पाप्मनः' पापात् 'विवृहतः' द्वौ ग्रहौ वाध्वर्यु: (?)। एतदेवाह— "तस्मिन

* "तस्मा भद्रेण पृङ्क्तेत्याह, अन्नं वै भद्रम् अन्नाद्येनैवेनं संसृजति"—इति तु तै० ब्रा० १. ३. ४. ६।

† का० श्रौ० सू० १४. २. ६, ७, ८।

‡ 'सुराह्वयं'—इति च, छ।

§ का० श्रौ० सू० १४. २. ८।

तावच्चनेति। 'चन'-शब्दोऽप्यर्थे *। यावत् दृणाग्रं तावन्मात्रं स्वल्प मपि 'एनः' पापं 'तस्मिन्' 'न' भवति ॥ १९ ॥

अथ मधुग्रहग्रहणं विधत्ते— "अथाध्वर्युरिति। तस्य सादन-प्रदेशं विधत्ते— "तं मध्य इति। अत्र कात्यायनः— "हिर-ण्मयेन मधुग्रहं गृहीत्वा खरमध्ये सादयति"-इति †।

अथ प्राकृतावुक्थ्यध्रुवग्रहौ दर्शयति-- "अथोक्थ्य मित्यादि। सूत्रकृता अनयोश्चोदकादेव ग्रहण सिद्ध मिति सूचितम्— "उक्थ्यादि"-इति ‡।

पृथग्ग्रहणप्रसङ्गात् द्विविधग्रहाणां होमकालं भक्षणं च विधत्ते-- "अथैतान्त्सोमग्रहानिति। तान् प्रातस्सवने गृही-तान् सोमग्रहान् 'उत्तमे स्तोत्रे' तृतीयसवने बृहत्स्तोत्रे वाज-पेयसंस्थापननिमित्ते स्तुते सति 'ऋत्विजां चमसेषु' 'व्यवनीय' व्यवनयनं कृत्वा जुहुयुर्भक्षयेयुश्च।

तत्प्रसङ्गात् सुराग्रहाणां मधुग्रहस्य च माध्यन्दिनसवनमध्ये विनियोगो भविष्यतीत्याह— "अथ माध्यन्दिन इति। 'उद्यते' -इति, "वद व्यक्तायां वाचि" §, कर्मणि यकि सम्प्रसारणम्। एतेषां होमास्तावत् तद्विनियोगप्रकारोऽपि "अथाध्वर्युश्च यज-मानश्च पूर्वया द्वारा मधुग्रह मादाय निष्क्रामतः"-इत्यारभ्य, "अथ नेष्टाऽपरया द्वारा सुराग्रहानादाय निष्क्रामति"-इत्यादिना ‖

* अम० को० ३. ४. ३।

† का० श्रौ० सू० १४. २. ९।

‡ का० श्रौ० सू० १४. २. १०।

§ भ्वा० प० १००९ धा०।

‖ पञ्चमे ब्राह्मणे २८ कण्डी द्रष्टव्या

श्चिन्नेवाध्याये वक्ष्यत इत्यर्थः। "तस्यात इति। 'अतः' सोमग्रहहोमभक्षणप्रतिपादनानन्तरं 'तस्य' आम्नातस्य सुराग्रहविनियोगप्रतिपादकवाक्यस्य पाठानुसन्धानं कार्यं मित्यर्थः॥ १८ ॥ २ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे

माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

पञ्चमकाण्डे प्रथमाध्यायस्य द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥

(अथ तृतीयं ब्राह्मणम्.)

आग्नेय मग्निष्टोम ऽआलभते। अग्निर्वा ऽअग्निष्टोमो ऽग्निष्टोम * मेवैतेनोज्जयत्यैन्द्राग्न मुक्थेभ्य आलभत ऽऐन्द्राग्नानि वा ऽउक्थान्युक्थान्येवैतेनोज्जयत्यैन्द्रꣳ षोडशिन ऽआलभत ऽइन्द्रो वै षोडशी षोडशिन मेवैतेनोज्जयति ॥ १ ॥

सारस्वतꣳ सप्तदशाय स्तोत्रायालभते। तद्वैतद्नतिरात्रे सति रात्रे रूपं क्रियते प्रजापतिं वा ऽएष उज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते

* 'अग्निष्टोम'—इति ग, घ

संवत्सरो वै प्रजापतिस्तदेतेन सारस्वतेन वाचि मुज्जयति तस्मादेतदनतिरात्रे सति वाचे रूपं क्रियते * ॥ २ ॥

अथ मरुद्भ्य उज्जेषेभ्यः । व्वशां पृश्निमालभत ऽइयं वै व्वशा पृश्निर्यदिदमस्यां मूलि चामूलं चान्नाद्यं प्रतिष्ठितं तेनेयं व्वशा पृश्निरन्नं वा ऽएष उज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते ऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं व्विशो वै मरुतो ऽन्नं † वै व्विश उज्जेषेभ्य इत्युज्जित्या ऽएव दुर्व्वेदे ऽउज्जेषवत्यौ याज्यानुवाक्ये यद्युज्जेषवत्यौ न विन्देदपि ये ऽएव के च मारुत्यौ स्यातां दुर्व्वेदो ऽएव व्वशा पृश्निर्यदि व्वशां पृश्निं न विन्देदपि यैव का च व्वशा स्यात् ॥ ३ ॥

तस्या आवृत् ‡ । यत्र होता माहेन्द्रं ग्रह मनुशꣳसति तदस्यै व्वपया प्रचरेयुरेष वा ऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रो ऽप्यस्यैतन्निष्केवल्य मेव स्तोत्रं निष्केवल्यꣳ शस्त्र मिन्द्रो

* 'क्रियते'—इति ग, घ।

† 'अन्न'—इति ग, घ। ‡ 'आवृत्'—इति ग, घ

वै यजमानस्तन्मध्यत एवैतद्यजमाने वीर्यं दधाति तस्मादस्या अत्र वपया प्रचरेयुः ॥ ४ ॥

द्विधावदानानि श्रपयन्ति । ततोऽर्द्धानां जुह्वामुपस्तीर्य द्विर्द्विरवद्यति सकृदभिघारयति प्रत्यनक्त्यवदानान्यथोपभृति सकृत्सकृदवद्यति द्विरभिघारयति न प्रत्यनक्त्यवदानानि तद्यदर्द्धानां द्विर्द्विरवद्यति तथैषा कृत्स्ना भवत्यथ यदेतैः प्रचरति तेन दैवीं विशमुज्जयत्यथार्द्धानि मानुष्यै विश उपहरति तेनो मानुषीं विशमुज्जयति ॥ ५ ॥

तद् तथा न कुर्यात् । ह्वलति वा एष यो यज्ञपथादेत्येति वा एष यज्ञपथाद्य एवं करोति तस्माद्यथैवेतरेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति तदेवैतस्यै वपया प्रचरेयुरेकधावदानानि श्रपयन्ति * न मानुष्यै विश उपहरति † ॥ ६ ॥

अथ ‡ सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभते । ते वै

* 'श्रपयन्ति'—इति च डा०-रोथ-दृष्टम् ।

† 'उपह्वरति'—इति ख, 'उपह्वरति'—इति ग, घ ।

‡ 'अथ'—इति क ।

सर्वे तूपरा भवन्ति सर्वे श्यामाः सर्वे मुष्कराः प्रजापतिं वा ऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजते ऽन्नं वै प्रजापतिः पशुर्वा ऽअन्नं तत् प्रजापति मुज्जयति सोमो वै प्रजापतिः पशुर्वै प्रत्यक्षꣳ सोमस्तत्प्रत्यक्षं प्रजापति मुज्जयति सप्तदश भवन्ति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत् प्रजा-मुज्जयति ॥ ७ ॥

ते वै सर्वे * तूपरा भवन्ति। पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठꣳ सो ऽयं तूपरो † ऽविषाणस्तूपरो वा ऽअविषाणः प्रजापतिः प्राजापत्या एते तस्मात् सर्वे तूपरा भवन्ति ॥ ८ ॥

सर्वे श्यामाः। द्वे वै श्यामस्य रूपे शुक्लं चैव लोम कृष्णं च द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननं प्रजननं प्रजापतिः प्राजापत्या एते तस्मात् सर्वे श्यामा भवन्ति ॥ ९ ॥

सर्वे मुष्कराः। प्रजननं वै मुष्करः प्रजननं प्रजापतिः प्राजापत्या एते तस्मात् सर्वे

* 'सर्वे'—इति ग, घ।

† नास्त्येतच्चिह्नं ग-घ-पुस्तकाभ्या मन्यत्र।

दुष्कारा भवन्ति दुर्व्वेदा एवᳪं समृद्धाः पशवो यद्ध्ये-वᳪं समृद्धान् न विन्देदपि कतिपया एवैवᳪं समृद्धाः स्युः सर्वं मु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ १० ॥

तद्धैके। ब्वाच ऽउत्तम मालभन्ते यदि वै प्रजापतेः पर मस्ति ब्वागेव तदेतद्वाच मुज्जयाम इति ब्वदन्तस्तदु तथा न कुर्यात् सर्वं वा ऽइदं प्रजापतिर्यदिमे लोका यदिदं किं च सा यदे-वैषु लोकेषु ब्वाग्वदति तद्वाच मुज्जयति तस्मादु तन्नाद्रियेत ॥ ११ ॥

तेषा मावृत् *। यत्र मैत्रावरुणो ब्वामदेव्य मनुशᳪंसति तदेषां ब्वपाभिः प्रचरेयुः प्रज-ननं वै ब्वामदेव्यं प्रजननं प्रजापतिः प्राजापत्या एते तस्मादेषा मत्र ब्वपाभिः प्रचरेयुः † ॥ १२ ॥

अथैष्टा अनुयाजा भवन्ति ‡। अव्यूढे स्रुचा-वथैषाᳪं हविर्भिः प्रचरन्ति सोऽन्तोऽन्तो वै प्रजापतिस्तदन्तत एवैतत् प्रजापति मुज्जयत्यथ

* 'मावृत्'—इति ग, घ।

† 'तस्मादेषां ब्वपाभिश्च प्रचरेयुः'—इति ग, घ।

‡ 'भवन्ति'—इति क।

यत् पुरा प्रचरेद्यथा य मध्वान मेष्यन्त्स्यात्तं गत्वा स क्व ततः स्यादेवं तत्तस्मादेषा मत्र हविर्भिः प्रचरन्ति ॥ १३ ॥

तदु तथा न कुर्यात्। ह्वलति वा ऽएष यो यज्ञपथादेत्येति वा ऽएष यज्ञपथाद्य एवं करोति तस्माद्यदैवेतरेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति तद्वैवैतेषां वपाभिः प्रचरेयुर्यदैवेतरेषां पशूनाꣳ हविर्भिः प्रचरन्ति तद्वैवैतेषाꣳ हविषा प्रचरेयुरेकानुवाक्या भवत्येका * याज्यैकदेवत्या हि प्रजापतय ऽइत्युपाꣳशूक्त्वा छागानाꣳ हविषो ऽनुब्रूहीति प्रजापतय ऽइत्येवोपाꣳशूक्त्वा † छागानाꣳ हविः प्रस्थितं प्रेष्येति वषट्कृते जुहोति ॥ १४ ॥ ३ ॥

॥ इति प्रथमप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् [१.३.] ॥

तृतीये पशुतन्त्र मभिधीयते। तत्र तावत् वाजपेयस्य अग्निष्टोमोक्थ्यषोडश्यतिरात्रसंस्थालक्षणसद्भावेन सर्वक्रत्ववरोधकत्व मस्तीति वैदिकप्रसिद्धिः ‡ तत्सर्वक्रत्वसाधारणपशुसद्भावे सत्यु-

---

* 'एका'—इत्येव ग, घ।

† 'इत्युपाꣳशूक्त्वा'—इति ग, घ।

‡ 'वैदिकत्वप्रसिद्धिः'—इति घ।

पपद्यते, नान्यथा। तथा च तैत्तिरीयकम्— "ब्रह्मवादिनो वदन्ति, नाग्निष्टोमो नोक्थ्यो न षोडशी नातिरात्रः, अथ कस्माद् वाजपेये सर्वे यज्ञक्रतवोऽवरुध्यन्त इति; पशुभिरिति ब्रूयात्"–इति *। यज्ञशब्देन यजतिचोदिता वषट्कारप्रदाना अङ्गप्रधानभूता यागा अभिधीयन्ते। तत्समूहरूप एकफल-साधनायापूर्ववान् कर्मविशेषः क्रतुरित्यर्थः †।

अतस्तानग्निष्टोमादिगतानाग्नेयादिसवनीयपशून् विधत्ते— "आग्नेय मग्निष्टोम इति। तत्राग्निष्टोमस्य द्वादश स्तोत्र-शस्त्राणि; उक्थ्यस्य उक्थत्रयेण पञ्चदश; षोडशिनः षोडशि-स्तोत्रेण सह षोडश; वाजपेयस्य बृहत्स्तोत्रेण सह सप्तदश, अतिरात्रपर्यायत्रयेण ‡ सह षोडशिपक्षे एकोनत्रिंशत्, अन्यदा अष्टाविंशतिः पशूनाम्।

तत्तत्क्रतुसाधारण्यं द्योतयितु मग्निष्टोमादिपदाभिधानम्। अग्निः स्तूयते अस्मिन्निति अग्निष्टोमो नाम साम, तस्मिन् विषयभूते 'आग्नेय मालभते'। एतेन पशुना अस्मिन् वाजपेये अग्निष्टोमसंस्थं क्रतु मेवानुष्ठितवान् भवतीत्यर्थः। एव मुत्त-रत्रापि योज्यम्। 'उक्थेभ्यः' तृतीयसवने स्तूयमानेभ्योऽन्येभ्य स्त्रिभ्य § उक्थस्तोत्रेभ्यः इन्द्रादिदेवताकः ‖ पशुरालम्भनीयः। 'षोडशिने' षोडशिस्तोत्राय 'ऐन्द्रं' पशुम् आलभेत ¶ ॥ १ ॥

---

* तै० ब्रा० १.३.४.१।

† 'सर्वाग्निष्टोमैर्वा राजसूयसोमैः'—इति १४.१.७।

‡ 'अतिरात्रस्य पर्यायत्रयेण'—इति च।

§ 'स्तूयमानेभ्यस्त्रिभ्य'—इति ङ, च, छ।

‖ 'इन्द्रमौदेवः'—इति ङ, छ।

¶ 'ऐन्द्रः पशुः'—इत्येव च।

"सारस्वत मिति । 'सप्तदशाय' सप्तदशसङ्ख्यापूरकाय बृहत्स्तोत्राय 'सारस्वतं' सरस्वतीदेवताकं * पशु मालभेत । अन्तिम मिदं बृहत्स्तोत्रं वाजपेयस्यासाधारणं लिङ्गम्; श्रूयते हि— "मारुत्या बृहत्स्तोत्रम्"-इति † । कथं वाजपेये अतिरात्रान्तर्भाव इत्याशङ्क्य, अनेन सारस्वतालम्भनेनातिरात्रस्यान्तर्भावं दर्शयति— "तदेतदिति । 'अनतिरात्रे, सति प्रस्तुते वाजपेये यज्ञे अतिरात्रान्तर्भावविधुरे 'तदेतत्' सारस्वतालम्भनं 'रात्रेः' रात्रिपर्यायस्य 'रूपं क्रियते' ‡ ; तेन तदन्तर्भावोऽपि सिद्ध इत्यर्थः । एतेषा माग्नेयादीना मग्निष्टोमादिसंस्थाचतुष्टयसारूप्यं § सूत्रे दर्शितम्— "आग्नेयोऽग्निष्टोमे सवनीयः पशुः, ऐन्द्राग्नश्चोक्थे द्वितीयः, ऐन्द्रो वृष्णिः षोडशिनि तृतीयः, सारस्वती मेष्यतिरात्रे चतुर्थी"-इति ‖ ।

नन्वतिरात्रान्तर्भावाय रात्रिसामान्यपि कस्मान्न प्रयोज्यानीत्यत आह— "प्रजापतिं वा एष इति । प्रजापतेस्तु संवत्सरात्मकता सङ्ख्यासाम्यात्; द्वादशमासाः पञ्चर्त्तव इति संवत्सरस्य सप्तदशत्वम्, प्रजापतेरप्याश्रावयेत्यादिसप्तदशाक्षरमन्त्रात्मकत्वात् ¶ । अतः सप्तदशेनैव बृहत्स्तोत्रेण सप्तदशात्मकप्रजापतेरुज्जितिः सिद्धेति प्रयोजनाभावात् रात्रिसामानि न प्रयो-

* 'सरस्वतीदेवत्यं'—इति च ।

† तै० ब्रा० १. ४. ४. २ ।

‡ 'रात्रेः' रात्रिपर्यायस्येत्यर्थः', तद्रूपं क्रियते; अतिरात्रस्यासाधारणं रूपं क्रियते'—इति च ।

§ 'अग्निष्टोमसंस्थाचतुष्टयासाधारणरूपत्वं'—इति च ।

‖ 'अतिरात्रपशूनुपालभ्य'—इति का० श्रौ० सू० १४.२. ११ क ।

¶ पृ० २४ टीप्पनी '*' द्रष्टव्या ।

ज्यानि। तस्मादुक्तविध एवातिरात्रान्तर्भावः साधीयानित्याह—"तदेतेन सारस्वतेनेति॥ २॥

अथास्य यज्ञस्यासाधारणपशुं विधत्ते— "अथ मरुद्भ्य इति। उक्षेषगुणकेभ्यो मरुद्भ्यो देवेभ्यः 'पृश्निं' नानावर्णां 'वशां' वन्ध्याम् आलभेत। उक्तं पशुं भूम्यात्मत्वेन स्तौति—"इयं वै वशेति। 'इयं' भूमिः, 'वशा पृश्निः'। भूमेः पृश्नित्व मुपपादयति— 'यदिदम्' 'अस्यां' भूमौ 'मूलि' मूलवत् स्थावरम्, 'अमूलं' पश्वादिकम्; एव मुभयम् 'अन्नाद्यम्' आद्यम् अदनीय मन्नं 'प्रतिष्ठितम्', 'तेन' अस्याः पृश्नित्वम्। अस्य पशोर्मरुद्देवतात्वं प्रशंसति— "अन्नं वा एष इति। 'वाजपेयम् इति यत्, तत् अन्नपेयम्'। वाजशब्दोऽन्नवाची। अन्नम् अन्नविकारभूतं सुराद्रव्यं पीयते अत्रेति हि व्युत्पत्तिः। 'मरुतः' खलु 'विशः' प्रजाः; "मरुतो वै देवानां विशः"—इति श्रुतेः *। कथ मेतावता मरुता मन्नरूपत्वम्? तत्राह—"अन्नं वै विश इति। 'अन्नं' 'वै' खलु 'विशः' प्रजाः; अन्नोपजीवनात् तच्छब्देन व्यपदिश्यन्ते। तेषा मुक्षेषविशेषणस्य प्रयोजन माह— "उक्षेषेभ्य इति।

तत्र वशावपाहोमे उक्षेषपदवत्यौ याज्यापुरोऽनुवाक्ये विधत्ते — "दुर्वेदे उक्षेषवत्याविति। 'दुर्वेदे' लब्धु मशक्ये, अतस्ते एव सम्पाद्ये इत्यर्थः। तयोरसुलभत्वं मत्वा स्वय मेव श्रुतिः पक्षान्तर माह— "यद्युक्षेषवत्यावित्यादि। 'मारुत्यौ' मरुद्देवत्ये भवे वा पशोरपि पृश्निवर्णस्यालाभे पक्षान्तरं दर्शयति— "दुर्वेदो

* तै० सं २. २. ५. ७। "विड् वै मरुतः"—इति, तै० ब्रा० २. ७.२२। "विशो वै मरुतः"—इति श॒० ब्रा० ३. ६. १. १७।

एवेत्यादिना। दुर्वेदो लब्धु मशक्यः * खलु इति निपातेन सह प्रयोगः। अत एव कात्यायनः— "वशां पृश्निं मरुद्भ्य उक्तेभ्यस्तदभावे पृश्निम्"—इति † ॥ २ ॥

मारुतीवपाप्रचरणं प्राकृताना माग्नेयैन्द्राग्नप्रभृतीनां वपाप्रचरणेन सह विधास्यते। तत्र तावत्केषां मत मुपन्यस्यति— "तस्या आहुः यत्र होतेति। 'तस्याः' मारुत्या वशायाः 'आहुः' तन्त्रम्, वक्ष्यत इति शेषः। यत्र होता माहेन्द्रं ग्रहम् 'अनुशंसति' अनुशंसितवान् भवतीति भूतार्थपरत्वेन व्याख्येयम्; "माहेन्द्रान्ते वशावपाचरणम्"—इति ‡ कात्यायनेन सूचितत्वात्। 'तत्' तदा 'अस्यै' अस्या मारुत्याः 'वपया' 'प्रचरेयुः'। प्रचरणं माहेन्द्र इति यत् 'एष वै इन्द्रस्य' असाधारणो 'ग्रहः'; ग्रहणमन्त्रे केवलेन्द्रस्यैव देवतात्वेन प्रतिपादनात्। निःशेषेण केवल मिन्द्रस्याय मिति 'निष्केवल्यो ग्रहः'। माध्यन्दिने सवने हि माहेन्द्रग्रहग्रहणम्; तच्च सवन मिन्द्रस्येति नियतम्। श्रूयते हि— "प्रातः सुत मपिबो हर्यश्व माध्यन्दिनं सवनं केवलं ते"—इति §।

न केवलं माहेन्द्रग्रह एव निष्केवल्यः, अपि तु तद्ग्रहणानन्तरं प्रयोज्ये स्तुतशस्त्रे अपि केवलेन्द्रदेवताकत्वात् इन्द्रस्यासाधारण मित्यत आह— "अप्यस्यैतन्निष्केवल्य मेवेति।

अस्तु ग्रहादीनां केवलेन्द्रदेवताकत्वं तेन प्रकृते कि मायात

* 'दुर्वेदे लब्धु मशक्ये'—इति क।

† का० श्रौ० सू० १४. २. ११ ख, १२।

‡ का० श्रौ० सू० १४. २. १६।

§ ऋ० सं० ४. ३५. ७।

मित्यत आह— "इन्द्रो वै यजमान इति। यस्माद् याग-लक्षणेन परमैश्वर्येण योगाद् 'यजमानः' इन्द्ररूपः। 'वै'-शब्दः शाखान्तरीयां प्रसिद्धिं द्योतयति ; "एष खलु वा एतर्हीन्द्रो यो यजते"–इति तैत्तिरीयके श्रवणात् *। 'अतः' इन्द्रयज-मानयोस्तादात्म्यात् माध्यन्दिनसवनवर्त्तिमाहेन्द्रग्रहान्ते वपा-चरणेन यज्ञमध्ये एव 'यजमाने' 'वीर्यं' निहितवान् भव-तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

पञ्चवदानाना मथैकध्येन † श्रपणं सिद्धान्तयितुं द्वैविध्यं पूर्वपक्षयति— "द्वेधावदानानि श्रपयन्तीति। कात्यायनस्तु उक्तं वपाप्रचरण ‡ मवदानानां द्वेधा श्रपणं च विकल्पेन सूत्र-यामास— "माहेन्द्रान्ते वशावपाचरणम् अवदानैश्च द्वैधं शृतैः"–इति, "यथान्यायं वोभयोः वशायाश्च, एकध्यश्च श्रपणम्"–इति § च। ब्राह्मणे तु "तदु तथा न कुर्यात्"–इत्येकं निषिध्य, अन्यत् सिद्धान्तितम्। कथ मनयोर्विकल्पः सिध्यतीति चेत्, सत्यम्! मतान्तरनिषेधस्तु प्रसक्तिपूर्वको भवितु मर्हति, प्रसक्तिस्तु शाखान्तरीयेति तन्मतानुसारेण सूत्रकृता विकल्पः कृत इत्यविरोधः ‖। हृदयं जिह्वा वक्षो यकृद्-वृक्कौ सव्यो

* तै० सं० ६. १. ११. २।

† 'मध्येक मध्यमेन'—इति च। 'मध्येकध्येन'—इति ङ, छ।

‡ 'वपाश्रपण'—इति ङ।

§ का० श्रौ० सू० १४. २. १६, १७. २२—२४।

‖ 'पूर्वेभ्यो देवताभ्यिष्टकृद्भ्या मवद्यति, उत्तराणि विप्रे ददाति' —इति का० श्रौ० सू० १४. २. १८, १९। 'पूर्वाणि हृदयादीनि, उत्तराणि तदङ्गानि'—इत्यादिष्टतिग्रन्थश्च तत्रालोच्यः।

दोर्दभे पार्श्वं दक्षिणा श्रोणिः गुदतृतीय मिति दैवतानि; दक्षिणो दोः सव्या श्रोणिः गुदतृतीय मिति सौविष्टकृतानीति। एतानि सर्वाण्यवदानानि द्विधा पृथक् श्रपयन्ति पक्वानि कुर्युः। दैवतानां हृदयादीनां सौविष्टकृतानां त्र्यङ्गाणां च पृथक् श्रपण मित्यर्थः।

हविषा मवदानप्रकार माह—"ततोऽर्द्धाना मिति। अथ जुह्वा माज्येनोपस्तरणं कृत्वा 'अर्द्धानां' प्रधानहविषां हृदयादीनां मध्ये एकैकस्माद् 'द्विर्द्विः' अवद्येत्। एव मेकादशावदानान्यवदाय पुनराज्येनैकवार मभिघारणं कुर्यात्। एव मुपस्तरण-द्विरवदान-पुनरभिघारणैर्हविषां चतुरवत्तत्वं सम्पादितम्। अनन्तरं स्विष्टकृदर्थान्यवदानानि घृतेन प्रत्यञ्जयात्।

"अथोपभृतीति, वाक्यं स्पष्टार्थम्। अत्र उपस्तरणावदाने सकृत् सकृद्, द्विरभिघारण मिति चतुरवदानसम्पत्तिः। अत्र स्थितानि * अवत्तशेषाणि न प्रत्यञ्जयात्; उत्तरत्र विनियोगाभावात्।

एतेषां द्विरवदानं प्रशंसति—"तद्यदर्द्धाना मिति। अर्द्धानां हृदयादीनां प्रत्येकं दैवतार्थं स्विष्टकृदर्थं च द्विरवद्यतीति 'यत्', तेन द्विरवदानेन 'एषा' वशा 'कृत्स्ना' सम्पूर्णा भवति, यथेतरः पशुस्तथेत्यर्थः।

अथैतेषां प्रचरणं स्तौति—"अथ यदेतैरिति। "दैवीं विश मिति। अवदानानां देवतोद्देशेनाग्नौ प्रक्षिप्तत्वात् तेन प्रचरणेन 'दैवीं' देवसम्बन्धिनीं 'विशम्' प्रजाम् 'उज्जयति'।

एव मर्द्धानां हविषां विनियोग मभिधाय, अर्द्धान्तरस्यापि

* 'अपात्रस्थितानि'—इति क, ज

दर्शयति— "अथाङ्गानीति। यागार्थाद्धविषः पृथक् पक्वानि अङ्गानि 'मानुष्यै' मनुष्यसम्बन्धिन्यै 'विशे' प्रजायै 'उपहरति' ददाति। 'तेन' नानेन 'मानुषीं' प्रजां जितवान् भवतीति। अतएव सूत्रितम्— "पूर्वेभ्यो देवतास्विष्टकृद्भ्या मवद्यत्युत्तराणि विशे ददाति"-इति *। अत्र पूर्वोत्तरशब्दौ कर्कोपाध्यायेनैवं व्याख्यातौ— "पूर्वाणि हृदयादीनि, उत्तराणि अङ्गानि"-इति ॥ ५ ॥

तदिदमादिकं † माहेन्द्रान्ते वपाचरणं हविषां द्विधा श्रपणं च दूषयति— "तदु तथा न कुर्यादिति। कारणं प्रत्यवायं दर्शयति— "ह्वलति वा एष इति। 'यो' यज्ञमार्गादेः सकाशाद् 'एति' प्रच्युतो भवति, सः 'ह्वलति' विभ्रष्टो भवतीत्यर्थः। कस्य यज्ञपथाद् भ्रंशनम्? त आह— "एति वा एष इति। 'एवम्' उक्तरीत्या 'वपया' प्रातस्सवनकर्त्तव्यं वपाहोमं माहेन्द्रान्ते श्रपणञ्च करोति, स यज्ञमार्गात् प्रच्युतो भवेत्, अतस्तथा न कुर्यादिति सम्बन्धः ॥

अथ प्राकृतपशुवपाप्रचरणकाले ‡ मारुती-वपा-प्रचरणं हविषा मैकध्येन श्रपणञ्च विधत्ते— "तस्माद् यत्रैवेत्यादिना §। अस्मिन् पक्षे त्र्यङ्गेभ्यः स्विष्टकृद्यागावदान मिति पृथक्पक्वस्य हविषोऽभावात् मानुष्यै विशे अवदान मिति विशेषः ॥ ६ ॥

* का० श्रौ० सू० १४. २. १८, १६।

† 'तदिदं'—इति ज।

‡ इत उत्तरम् '[=प्रातस्सवने]'—इत्यधिकं ज-पुस्तके।

§ 'यथाम्नायं वोभयोः, वपायाञ्च, ऐकध्यञ्च श्रपणम्'—इति का० श्रौ० सू० १४. २. २२, २३, २४।

पञ्चन्तरा। विधत्ते— "अथ सप्तदशेति। 'प्राजापत्यान्' प्रजापतिदेवताकान् सप्तदशसङ्ख्याकान् पशून् आलभेत। अत्र देवतासङ्ख्यालक्षणद्वयविशिष्टपशुविधिः। तेषु पशुषु गुणत्रयं विधत्ते —"ते वै सर्वे तूपरा इति। 'तूपराः' अविषाणा इत्यर्थः। 'श्यामाः' शुक्लकृष्णवर्णाः, 'मुष्कराः' मुष्को येषा मस्तीति। "ऊषसुषिमुष्कमधो रः"—इति † मत्वर्थीयो र-प्रत्ययः। मुष्कवृद्धिः सर्वाङ्गवृद्धि मन्तरेण न घटते इति सर्वे पुष्टाङ्गा भवेयुरित्यर्थः॥

पशुतन्त्ररूपेण प्रत्यक्षसोमात्मना च स्तुवन् तदात्मक-प्रजापतिप्राप्तिं प्रतिपादयति— "प्रजापतिर्वा इत्यादिना। सोमवत् पशोरपि सवनत्रयव्यापित्वात् ताच्छब्द्यम्, अत्र देवतार्थपारोक्ष्याभावात् प्रत्यक्षत्वम्॥ ७॥

पशुगतां सङ्ख्या मुपजीव्य प्रशंसति— "ते वै सर्वे तूपरा इति। अस्याय मर्थः;— यस्मात् 'पुरुषः' 'प्रजापतेः' 'नेदिष्ठम्' अन्तिकतमं वस्तु, वस्तुमत्सृष्टेः प्रथमभावित्वात्; 'सः' 'अयं' पुरुषः 'तूपरः'। तूपरशब्दार्थं स्वय मेव दर्शयति— "अविषाण इति। पुरुषत्वादविषाणः, ततः*प्रजापतिदेवत्यानां पशूनां तूपरत्वगुणेन श्लाघ्य मिति॥ ८॥

श्यामत्व मनूद्य व्याचष्टे— "सर्वे श्यामा इति। शुक्लकृष्णवर्णद्वयात्मकं श्यामत्व मित्यर्थः। द्वित्व मालम्ब्य प्रशंसति— "द्वन्द्वं वा इति। 'प्रजापतिः प्रजननम्'; सर्वोत्पादकत्वात्॥ ९॥

"सर्वे मुष्करा इति, वाक्यं निगदव्याख्यातम्। उक्तत्रिविधगुणानां पशूना मसुलभत्वप्रतिपादनपूर्वकं पक्षान्तर माह—

* 'द्विपञ्चन्तराणि'—इति क, ङ

† पा० सू० ५. २. १०७।

"दुर्वेदा इति। उक्तगुणानां पशूना मसम्भवे कतिपया एव पशवो गुणत्रयवन्तो भवेयुः। अत्र सूत्रम्— "प्राजापत्यांश्च समदश श्याम-तूपरान् वस्तांस्तद्गुणाभावे सर्वेषा मेकदेशोऽपि" —इति *। यद्येवं तर्हि कतिपयपशूनां वर्णान्तरयुक्तत्वेऽपि कर्मणोऽङ्गवैकल्यं परिहरति— "सर्वं नु हीति। प्रजापतेः सर्वात्मकत्वात् वर्णान्तरयुक्तत्वं पशूनां प्राजापत्यत्वं न विरुध्यत इत्यर्थः ॥ १० ॥

अत्र केचित् समदशप्राजापत्यपशूना मन्ते वाग्देवत्यं पशुम्, तत्र चोपपत्तिं वदन्ति; तेषां पक्षं निरसितु मनुवदति— "तद्धैके वाच इति †। 'एके' शाखान्तरीयाः 'वाचे' वाग्देवतायै 'उत्तमम्' अन्ते कर्त्तव्यत्वाच्चरम मित्यर्थः, तम् 'आलभन्ते'। न हि 'प्रजापतेः' 'परम्' उत्कृष्टं पूर्वभावि किञ्चिदपि 'अस्ति', यदर्थं पशुरालभ्यते; यद्यस्ति, 'वागेव' अस्ति; तस्या अव्यक्तशब्दब्रह्मत्वेन पूर्वं मवस्थानादिति भावः। ताम् 'उज्जयामः' साधयामः 'इति' बुद्ध्या वाग्देवत्यः पशुरालम्भनीय इति। तद् दूषयति— "तदुतथेति। 'सर्वं वा इदमिति। अस्याय मर्थः;— प्रजापतेः सर्वात्मकत्वेन लोकात्मकत्वम्, तत्रत्यचराचरसर्वभूतात्मकत्वञ्चास्त्येव; अतो लोकेषूच्यमाना वाक् अपि प्रजापतिरूपैवेति [प्रजापतिवदावाप्तैवाचिपिप्रासत्वात् ‡] तदर्थं वाग्देवत्यपश्वालम्भनं नादरणीय मिति ॥ ११ ॥

* का० श्रौ० सू० १४. २. १३, १४।

† 'वाच उत्तम एके'—इति का० श्रौ० सू० १४. २. १५।

‡ 'अपि प्रजापतिरूपैवेति'—इत्यस्य स्थाने बन्धनीचिह्नान्तर्गत एष एव पाठः प्रायः सर्वत्र, स एष नून मशुद्ध इत्येवास्मत्संप्रयस्थान मिति।

उक्तानां प्राजापत्यपशूनां वपाप्रचरणस्य हविर्यागस्य च प्राकृतपशुवपाहविर्भिः सह होमकालं विधास्यति, तत्र तावत् पूर्वपक्ष माह— "तेषा माहद् यजेति। 'मैत्रावरुणः' नामर्त्विक् माध्यन्दिने सवने 'वामदेव्यं' साम 'अनुशंसति' अनुशंसितवान् भवतीति भूतार्थपरतया व्याख्येयम्। अतएव कात्यायनः—"वामदेव्यप्रहान्ते प्राजापत्यानाम्"—इति *। अनुष्ठानमिति शेषः। तदा एषां समदशानां वपायागः कर्त्तव्य इत्यर्थः॥ १२ ॥

"अथेष्टा इति। तृतीयसवने अनुयाजयागानन्तरं शुक्लपश्वतोर्व्यूहनादर्वागेषां प्राजापत्यानां हविर्यागः कर्त्तव्यः। अत्र कात्यायनः— "स्रुग्व्यूहनात् प्राग्घविषा"—इति †। तं कालं प्रशंसति— "सोऽन्त इति। 'सः' एव कालः 'अन्तः' सवनीये कर्त्तव्यानां यागाना मवधिः। प्रजापतेः सर्वोत्तमत्वादन्तत्वम्। तस्मादन्तरूपे तस्मिन् काले क्रियमाणेन हविर्होमेन 'प्रजापति मेव' उज्जितवान् भवतीत्यर्थः। "अथ यत् पुरेति। अस्यार्थः;— 'यत्' यदि उक्तकालात् 'पुरा' प्राकृत एव काले वपाहविर्भिः प्रचरेत्, तर्हि व्यर्थ मेवं प्रजापतिप्राप्तेरुत्तरकर्मकलापकरण मयुक्त मितीय मर्थं प्रदर्शयितुं दृष्टान्तः— "यथाय मिति। 'यथा' लोके पुरुषो यं मार्गं गमिष्यन् भवेत्, 'तं' लक्ष्यं देशं प्राप्य 'क्व' कुत्र गच्छति; लक्ष्यप्राप्तेः सिद्धत्वात्। 'एवम्' एतत्काले होमकरणफलरूपप्रजापतिप्राप्तेः सिद्धत्वात्, उपरितनकर्मानुष्ठानं निष्फलं स्यात्। तस्मादनुयाजान्ते स्रुग्व्यूहनात् प्राक् पशुहविर्होम इति केषाञ्चिन्मतम्॥ १३ ॥

* का० श्रौ० सू० १४. २. २०

† का० श्रौ० सू० १४. २. २१

तद्दूषयन् सिद्धान्तयति—"तदु तथेति। अत्र सूत्रम्— "यथान्यायं वोभयोः"–इति *। 'उभयोः' वपाहविर्यागयोः यथान्यायं प्रकृतिवत् कर्त्तव्य मित्यर्थः। "एतेषां पशूना मिति। तद्वितश्रुत्या पृथक्-पृथक्-देवतासम्बन्धप्रतिपादकेन † सप्तदशयागात्मकत्वात् प्रतियागं याज्यापुरोऽनुवाक्याभेद माशङ्क्य देवतैक्यात् सह प्रदान मिति मन्वानो याज्यापुरोऽनुवाक्ययोरैक्य माह— "एकानुवाक्येति। यत एते पशवः प्राजापत्यैकदेवत्याः, तस्माद् याज्यानुवाक्ययोरैक्य मित्यर्थः। अनुवाक्यापाठात् प्रागध्वर्युणा कर्त्तव्ये ऽनुवचनप्रैषे विशेषं विधत्ते— "प्रजापतय इति। देवतावाचकं पद मुपांशूक्त्वा छागाना मित्यादिक मुच्चैर्ब्रूयादित्यर्थः। हे मैत्रावरुण! 'प्रजापतये' देवतायै 'छागानां' पशूनां 'हविषः' अवदीयमानस्य अर्थाय 'अनुब्रूहीति' अनुवचनं कुर्विति तस्यार्थः॥

आश्रावणानन्तरकर्त्तव्ये प्रैषेऽपि ‡ विशेषं विधत्ते— "प्रजापतय इति। अत्रापि मैत्रावरुणः सम्बोध्यः। अथ होतुः कर्त्तव्यं दर्शयति— "वषट्कृत मिति। होता याज्यान्ते वषट्कारे कृते सति 'जुहोति', अध्वर्युरिति शेषः॥ १४ ॥ ३ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे
माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे प्रथमाध्यायस्य तृतीयं ब्राह्मणम् ॥

* का० श्रौ० सू० १४. २. २२।
† एषगिर्व्येकमिह च-पुस्तके। ज-पुस्तके त्वेष पाठो नास्त्येव।
‡ '०कर्त्तव्यप्रैषेऽपि'—इति ज।

(अथ चतुर्थं ब्राह्मणम्.)

तं वै माध्यन्दिने सवने ऽभिषिञ्चति। माध्यन्दिने सवन ऽआजिं धावन्त्येष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते तन्मध्यत एवैतत् प्रजापति मुज्जयति ॥ १ ॥

अगृहीते माहेन्द्रे। एष वा ऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रोऽप्यस्यैतन्निष्केवल्य मेव स्तोत्रं निष्केवल्यꣳ शस्त्र मिन्द्रो वै यजमानस्तदेनꣳ स्व ऽएवायतने ऽभिषिञ्चति तस्मादगृहीते माहेन्द्रे * ॥ २ ॥

अथ † रथ मुपावहरति ‡। इन्द्रस्य वज्रो ऽसीति वज्रो वै रथ इन्द्रो वै यजमानस्तस्मादाहेन्द्रस्य वज्रो ऽसीति वाजसा इति वाजसा हि रथस्त्वयायं वाजꣳ सेदित्यन्नं वै वाजस्त्वयाय मन्न मुज्जयत्वित्येवैतदाह ॥ ३ ॥

* 'माहेन्द्रे'—इति ग, घ।

† 'अथ'—इति क। ‡ 'सि'- इति ग, घ

तं धूर्गृहीत मन्त्रैर्वेद्याभ्यववर्तयति। व्वाजस्य नु प्रसवे मातरं महीमित्यन्नं वै व्वाजो ऽन्नस्य नु प्रसवे मातरं महीमित्येवैतदाहादितिं नाम व्वचसा करामह ऽइतीयं वै पृथिव्यदितिस्तस्मादाहादितिं नाम व्वचसा करामह ऽइति यस्यामिदं व्विश्वं भुवनमाविवेशेत्यस्याᳲ हीदᳲ सर्वं भुवनमाविष्टं तस्यां नो देवः सविता धर्म साविषदिति तस्यां नो देवः सविता यजमानᳲ सुवतामित्येवैतदाह ॥ ४ ॥

अथाश्वानद्भिरभ्युक्षति। स्नपनायाभ्यवनीयमानान्स्नपितान्वोदानीतानद्भ्यो ह वा ऽअग्रेऽश्वः सम्बभूव सो ऽद्भ्यः सम्भवन्नसर्वः समभवदसर्वो हि वै समभवत्तस्मान्न सर्वैः पद्भिः प्रतितिष्ठत्येकैकमेव पादमुदच्य तिष्ठति तद्यदेवास्यात्राप्स्वहीयत तेनैवैनमेतत् समर्द्धयति कृत्स्नं करोति तस्मादश्वानद्भिरभ्युक्षति स्नपनायाभ्यवनीयमानान्स्नपितान्वोदानीतान् * ॥ ५ ॥

* '०तान्'—इति ग, घ

सो ऽभ्युक्षति * । अप्स्वन्तरमृत मप्सु भेषज मपा मुत प्रशस्तिष्वश्वा भवत व्वाजिन इत्यनेनापि देवीरापो यो व ऊर्मिः प्रतूर्तिः ककुन्मान्वाजसास्तेनायं व्वाजꣳ सेदित्यन्नं वै व्वाजस्तेनाय मन्न मुज्जयत्वित्येवैतदाह † ॥ ६ ॥

अथ रथं युनक्ति । स दक्षिणायुग्य मेवाग्रे युनक्ति सव्यायुग्यं वा ऽअग्रे मानुषे ऽथैवं देवत्रा ‡ ॥ ७ ॥

स युनक्ति । व्वातो वा मनो वेति न वै व्वातात् किञ्चनाशीयो ऽस्ति न मनसः किञ्चनाशीयो ऽस्ति तस्मादाह व्वातो वा मनो वेति गन्धर्व्वाः सप्तविꣳशतिस्ते § ऽग्रे ऽश्व मयुञ्जन्निति गन्धर्वा ह वा ऽअग्र ऽअश्वं युयुजुस्तद्ये ऽग्र ऽअश्व मयुजंस्ते त्वा युञ्जन्त्वित्येवैतदाह तेऽअस्मिन् जव मादधुरिति तद्ये ऽस्मिन् जव मादधुस्ते त्वयि जव मादधत्वित्येवैतदाह ॥ ८ ॥

* 'ति'—इति ग, घ ।   † 'ह'—इति ग, घ

‡ 'देवत्रा'—इति क; 'देवत्रा'—इति ग, घ ।

§ 'सप्तविꣳशतिः । ते'—इति क, ख ।

अथ सव्यायुग्यं युनक्ति । वातरंहा भव वाजिन् युज्यमान इति वातजवो भव वाजिन् युज्यमान इत्येवैतदाहेन्द्रस्येव दक्षिणः श्रियै धीति यथेन्द्रस्य दक्षिणः श्रियैवं यजमानस्य श्रियै धीत्येवैतदाह युञ्जन्तु त्वा मरुतो विश्ववेदस इति युञ्जन्तु त्वा देवा इत्येवैतदाहाते त्वष्टा पत्सु जवं दधात्विति नात्र तिरोहितमिवास्त्यथ दक्षिणाप्रष्टिं युनक्ति सव्याप्रष्टिं वा ऽअग्रे मानुषे ऽथैवं देवत्रा * ॥ ९ ॥

स युनक्ति । जवो यस्ते वाजिन्निहितो गुहा यः श्येने परीत्तो ऽअचरच्च वात ऽइति जवो यस्ते वाजिन्नप्यन्यत्रापनिहितस्तेन न इमं यज्ञं प्रजापति मुज्जयेत्येवैतदाह तेन नो वाजिन् बलवान् बलेन वाजजिच्च भव समने च पारयिष्णुरित्यन्नं वै वाजो ऽन्नजिच्च न एध्यस्मिंश्च नो यज्ञे देवसमन ऽइमं यज्ञं प्रजापति मुज्जयेत्येवैतदाह ॥ १० ॥

* 'देवत्रा'—इति ग, घ ।

ते वा ऽएत ऽएव त्रयो युक्ता भवन्ति । त्रिवृद्धि देवानां तद्धि देवत्राधिप्रष्टियुग एव चतुर्थो ऽन्वेति मानुषो हि स तं यत्र दास्यन् भवति तच्चतुर्थ मुपयुज्य ददाति तस्मादपीतरस्मिन्यज्ञ ऽएत ऽएव त्रयो युक्ता भवन्ति त्रिवृद्धि देवानां तद्धि देवत्राधिप्रष्टियुग एव चतुर्थो ऽन्वेति मानुषो हि स तं यत्र दास्यन् भवति तच्चतुर्थ मुपयुज्य ददाति * ॥ ११ ॥

अथ बार्हस्पत्यं चरुं नैवारꣳ सप्तदशशरावं निर्वपति † । अन्नं वा ऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजते ऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं तद्यदेवैतदन्न मुदजैषीत्तदेवास्मा ऽएतत् करोति ॥ १२ ॥

अथ यद्बार्हस्पत्यो भवति । बृहस्पतिर्ह्येत मग्र ऽउदजयत्तस्माद्बार्हस्पत्यो भवति ॥ १३ ॥

अथ यन्नैवारो भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिरेते वै ब्रह्मणा पच्यन्ते यन्नीवारास्तस्मान्नैवारो भवति सप्तदशशरावो भवति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत् प्रजापति मुज्जयति ॥ १४ ॥

---

* 'ददाति'—इति क। † 'ति'—इति क।

त मश्वानवघ्रापयति । व्वाजिन इति व्वाजिनो ह्यश्वास्तस्मादाह व्वाजिन इति व्वाजजित इत्यन्नं वै व्वाजो ऽन्नजित इत्येवैतदाह व्वाजꣳ सरिष्यन्त इत्याजिꣳ हि सरिष्यन्तो भवन्ति बृहस्पतेर्भाग मवजिघ्रतेति बृहस्पतेर्ह्येष भागो भवति तस्मादाह बृहस्पतेर्भाग मवजिघ्रतेति तद्यदश्वानवघ्रापयतीम मुज्जयानीति तस्मादा ऽश्वानवघ्रापयति ॥ १५ ॥ ४ ॥

॥ इति प्रथमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् [१.४.] ॥

अथ माध्यन्दिने सवने कर्त्तव्यः प्रयोगोऽभिधीयते ।—

तत्र, यजमानाभिषेक माजिधावनं (च *) प्राधान्येन विधत्ते — "तं वै माध्यन्दिन० इति । अभिषेकाजिधावनयोः स्वरूप मुत्तरत्र विशदीभविष्यति । "एष वा इति । 'य एष यज्ञः' सवनत्रयात्मना 'तायते' विस्तार्यते , 'एषः' एव खलु सः 'प्रजापतिः', 'यस्मात्' 'इमाः प्रजाः' मनुष्याद्याः उत्पन्नाः । 'एतर्हि' इदानीम् 'अपि' 'एत मेव' यज्ञात्मकं प्रजापतिम् 'अनु'-लक्ष्य , प्रजा उत्पद्यन्ते । 'तत्' तेन माध्यन्दिने सवने अभिषेकेण आजिधावनेन च यज्ञमध्ये एव तं 'प्रजापतिं' जितवान् भवतीति ॥ १ ॥

* इद मधिकं ज-पुस्तके ।

तत्र कालं विधत्ते— "अगृहीत इति। महेन्द्रदेवत्ये ग्रहे 'अगृहीते', माहेन्द्रग्रहात् पूर्वं मित्यर्थः। अत्र सूत्रम्— "मरुत्वतीयान्ते इन्द्रस्य वज्र इति रथावहरणम्"–इति *। "एष वा इन्द्रस्य निष्केवल्य इत्यादिकं वाक्यं पूर्ववद् व्याख्येयम् †। "स्व एवायतन इति। यजमानस्येन्द्रतादात्म्यादिन्द्रस्य यदसाधारणं माहेन्द्रग्रहादिलक्षणं स्थानम्, तद् यजमानस्यापि स्वकीयं भवतीति स्व-शब्दस्याभिप्रायः ॥ २ ॥

पूर्वं रथवाहने ‡ काष्ठविशेषे स्थापितम्, आजिधावनाय सज्जीकर्त्तुं तस्य रथस्य तस्मात् काष्ठादवहरणं समन्त्रकं विधत्ते —"अथ रथ मिति। 'उपावहरति' ऊर्द्ध्वप्रदेशादवतारयेत्। मन्त्रस्याय मर्थः §;— हे रथ! त्वम् 'इन्द्रस्य वज्रोऽसि'। वज्र एव हि स्फ्यरथयूपभेदात् त्रिधा विभक्तः; "इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत्, स त्रेधा व्यभवत्; स्फ्यस्तृतीयं, रथस्तृतीयं, यूपस्तृतीयम्"–इति ‖ श्रुतेः। 'वाजसाः' वाज मन्नं सनोति ददातीति वाजसाः, अन्नदाता च भवसि। अतः 'अयं' यजमानः 'त्वया' वज्रभूतेन 'वाजम्' अन्नं 'सेत्' सिनोतेः सेधतेर्वा-रूपम्, सिनुयात् बध्नीयात्, साधयतु वेति ॥

तं मन्त्रं भागशोऽनूद्य व्याचष्टे— "वज्रो वा इति। 'वै'-

* का० श्रौ० सू० १४. ३. १।

† पुरस्तात् ३ब्रा० ४क० (पृ०३६ पं०१४) द्रष्टव्यम्।

‡ 'विमुच्य समन्त्रकं रथवाहणे करोति, अनस्तत्कर्म'—इति का० श्रौ० सू० १५. ६. २७, २८।

§ वा० सं० ६. ५. १।

‖ तै० सं० ५. २. ६. ४१।

ग्रन्थः सर्वतः प्रसिद्धिद्योतनार्थः। श्रुतिस्तूदाहृता ; मन्त्र-व्याख्यानेनैव गतार्थं मन्यत् ॥ ३ ॥

धूर्गृहीतस्य रथस्य वेदिमध्येऽभ्यावर्त्तनं समन्त्रकं विधत्ते—"तं धूर्गृहीत मिति। धूरिति अश्वबन्धनस्थानं युगम्, 'अन्त-र्वेदि' सौमिकवेदिमध्ये प्रादक्षिण्येनानयेदित्यर्थः। अत्र सूत्रम्—"दक्षिणेन चात्वाल मावर्त्तयति वाजस्येति"—इति *।

धूर्गृहीत मिति † मन्त्रस्यार्थः ;— 'वाजस्य' अन्नस्य 'प्रसवे' प्रेरणे अनुष्ठानविषये 'करामहे'—इति ‡ सम्बन्धः। 'मात-रम्' अन्नस्य निर्मात्रीं, 'महीं' वेदिरूपां पृथिवीम्, 'अदितिं नाम' अखण्डनीया मेव 'वचसा' वेदवाक्येन मन्त्रेण 'करा-महे' अन्नप्रदात्रीं करवामहै 'इति'। 'यस्यां' पृथिव्याम् 'इदं विश्वं भुवनं' सर्वं भूतजातम् "आविवेश" 'आविष्टम्'। 'तस्यां' पृथिव्या मेव 'सविता' प्रसविता 'देवः' 'नः' अस्माकं 'धर्म' धरण मनुष्ठानं 'साविषत्' अनुजानातु। मन्त्रप्रतिपाद्य मनूद्य व्याचष्टे—"अन्नं वै वाज इति। व्याख्यातम् § ॥ ४ ॥

अथाश्वानां प्रोक्षणं तत्कालञ्च विधत्ते— "अथाश्वानिति। 'स्नपनाय' प्रक्षालनाय जलाशयम् 'अभि'-लक्ष्य 'नीयमानान्', 'स्नपितान्' कृतस्नानान्, 'उदानीतान्' आगतान् वा प्रोक्षेत्। स्नपनार्थं गमनकाले तदुत्तरकाले वा प्रोक्षण मित्यर्थः ‖। अद्भिः क्रियमाणं प्रोक्षणं प्रशंसति— "अश्वो ह वा इति।

---

* का० श्रौ० सू० १४. ३. २।

† वा० सं० ६. ५. २।   ‡ 'करवामहे'—इति च, छ।

§ पुरस्तात् ३ब्रा० ३क० (पृ०३८ पं०१०) द्रष्टव्यम्।

‖ का० श्रौ० सू० १४. १. ३।

अद्भ्योऽश्वोत्पत्तिः प्रसिद्धा ; “अप्सुयोनिर्वा अश्वः”–इति * श्रुतेः। यस्मादप्सु प्रतिष्ठितोऽश्वः, तस्मादिदानीं भूमावश्वो न सर्वैः पादैरवतिष्ठते। तदेवाह—“एकैक मिति। ‘उदच्य’ उद्यम्येत्यर्थः। “तद्यदेवेति। ‘तत्’ तत्र आसु कारणभूतासु ‘अप्सु’ यदेवाङ्गम् ‘अहीयत’ हीन मवशिष्ट मभूत्, ‘तेन’ अङ्गेन ‘एनम्’ अश्वम् ‘एतत्’ एतेन प्रोक्षणेन कृत्स्नं सर्वपादयुक्तं ‘करोति’ कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

प्रोक्षणविधि मनूद्य मन्त्रद्वयं विधत्ते— “सोऽभ्युक्षतीति। तत्र “अप्स्वन्तर्”–इति मन्त्रेण †, “देवीरापः”–इत्यनेनापि ‡ प्रोक्षणं कुर्यात्। ‘अपि’–शब्दः समुच्चयवाची ; मन्त्रद्वयेन कुर्यात्। अत्र सूत्रम्— “अश्वान् प्रोक्षत्यपोवसानीयमानान् स्नातान् वागतानप्स्वन्तरिति, देवीराप इति वा, समुच्चयो वा”–इति §।

मन्त्रयोरर्थः ;— ‘अप्सु’ मध्ये ‘अमृतम्’ अपमृत्युनिवारकं रोगनिवारकं च वीर्यं वर्त्तते, हे ‘वाजिनः !’ अश्ववन्तः ‖ ‘अश्वाः !’ ‘अपां’ सम्बन्धिषु ‘प्रशस्तिषु’ अमृतत्वे भेषजत्वसदृशीष्वन्यास्वपि गुणवत्त्वप्रशंसासु प्रशस्तप्रदेशेषु वा यूयं सक्ता भवतेति। ‘देवीः’ द्योतमानाः, हे ‘आपः !’ ‘वः’ युष्माकं ‘यः’ ‘ऊर्मिः’ जलसङ्घः ‘प्रतूर्त्तिः’ प्रतरणशीलः, निमज्जनेन प्रसक्तस्योपद्रवस्य प्रकर्षेण हिंसकः, ‘ककुद्मान्’ ककुच्छब्देन वृषभस्कन्धे उन्नतप्रदेश उच्यते, तत्समानैरुदक-

* श॰ ब्रा॰ १३. २. २. १९ ।

† वा॰ सं॰ ९. ६. १ ।   ‡ वा॰ सं॰ ९. ६. २ ।

§ का॰ श्रौ॰ सू॰ १४. ३. ३, ४, ५ ।

‖ ‘भवन्तः’–इति च ।

निचयैस्तद्वान्, 'वाजसाः' अन्नस्य संसक्ताः, य एवंविधः 'तेन' 'अयम्' अश्वः प्रोक्षितः सन् 'वाजम्' अन्नं 'सेत्' सिनुयात्, साधयतु वेति। तत्र द्वितीयमन्त्रगतं 'वाजं सेत्'-इति पदं व्याचष्टे— "अन्नं वा इति ॥ ६ ॥

अथाश्वेन रथयोजनं विधत्ते— "अथ रथ मिति *। तत्र, 'अग्रे' प्रथमं 'दक्षिणा' दक्षिणतः 'युग्यं' युगस्य वोढारम् अश्वं युञ्ज्यात्। "सव्यायुग्य मिति। अस्याय मर्थः;— लोके 'मानुषे' मनुष्यसम्बन्धिनि कर्मणि 'सव्यायुग्यं' सव्यभागयोजनीय मेवाश्वं प्रथमं युञ्जन्ति। दीर्घश्छान्दसः †। अत्र तु दक्षिणस्य प्रथमं योजनम्, 'एवं देवत्रा' देवयोग्य मेव ‡ कर्म कृतवान् भवतीति। 'देवत्रा' देवशब्दात् देयार्थे सप्तम्यर्थे वा त्रा-प्रत्ययः ॥ ७ ॥

योजन मनूद्य मन्त्रं विधत्ते— "स युनक्ति वातो वेति §। 'वा'-शब्दः समुच्चयार्थः। वायुश्च मनश्च सप्तविंशतिसङ्ख्याकाः 'गन्धर्वाः' नक्षत्राणीत्यर्थः। 'ते' सर्वे 'अग्रे' अस्मत्तः पुरा रथे 'अश्वं' योजितवन्तः। 'ते' पुनः 'अस्मिन्' अश्वे 'जवं' वेगम् 'आदधुः' स्थापितवन्तः। लोडर्थे लिट्; अस्मिन्नश्वे त्वयि जव मादधत्विति। व्याचष्टे— "न वै वातादिति। 'वाताद्' वायोः 'मनसः' च 'आशीयः' आशुतरं किञ्चिदपि वस्तु अतिवेगवत् 'न अस्ति'। उत्तरवाक्यं स्पष्टम् ॥ ८ ॥

---

* का० श्रौ० सू० १४. ३. ६।

† पा० सू० ६. ३. १३७।

‡ 'प्रथमयोजनेन देवयोग्य मेव'—इति क।

§ वा० सं० ६. ७. १।

अथ सव्यस्याश्वस्य रथे योजनं समन्त्रकं विधत्ते— "अथ सव्यायुग्य मिति *। 'सव्यायुग्यं' सव्ये भागे योजनीयम्। यत्-प्रत्ययश्छान्दसो द्रष्टव्यः। हे 'वाजिन्' अश्व ! युज्यमानस्त्वं 'वातजवः' † वायुवेगो 'भव'। 'इन्द्रस्य' अश्वः 'इव' 'दक्षिणः' प्रवृद्धः पुष्टाङ्गः त्वं 'श्रिया' शोभनया युक्तः 'एधि' भव। यद्वा, श्री-शब्दात् परस्य सोर्यादेशः; 'यथेन्द्रस्य' अश्वस्य श्रीर्भवति, 'एवं यजमानस्य' श्रीर्भव। 'विश्ववेदसः' सर्वज्ञाः 'मरुतो देवाः' 'त्वा' त्वाम् अश्वं 'युञ्जन्तु'। 'त्वष्टा' 'ते' तव रथे युक्तस्य 'पत्सु' पादेषु 'जवं' वेगं 'दधातु' 'इति'। "नात्र तिरश्चिन मिति। मन्त्रगतचतुर्थपादे अनववुद्धोऽर्थो नास्तीत्यर्थः ‡॥

तृतीयस्याश्वस्य योजनं विधत्ते— "अथ दक्षिणेति। प्रष्टि-र्नाम पादत्रयोपेतो भोजनपात्रादेराधारः §, तद्वत् ‖ अश्वे-

---

* का० श्रौ० सू० १४. ३. ७।

† 'वातरंहाः'—इति च। ‡ वाँ० सं० ६. ८. १।

§ त्रिपदीति यावत्। 'भोजनपात्रादिवदाधारः'—इति च-पाठः; 'भोजनपात्रादिकाधारः'—इति ज। 'प्रष्टिः पादत्रयोपेतो भोजन-पात्रस्याधारः'—इति तै० सं० १. ७. ८. ७ सा० भा०।

‖ "प्रष्टिवाहिनं युनक्ति, प्रष्टिवाही वै देवरथः"—इति तै० ब्रा० १. ३. ६. ४; ७. ६. १ "यथा प्रष्टिभिर्याति तादृगेव तत्"—इति च तत्रैव ३. ८. २१. ३। "प्रष्टिवाही रथो दक्षिणासमृद्धे"—इति च तत्रैव १. ७. १. ५। ऋक्संहितायां च "अयुक्त प्रष्टिर्वहति"—इति १. ३९. ६। "अत्यासः प्रष्टिभिरश्वरीव:"—इत्यत्रा ऋचो भाष्ये सायण आह—'पार्श्वस्थैः'—इति ऋ० सं १, १००.१७। अथर्वसंहिता-यान्तु पञ्चाश्वयुक्तस्य रथस्याप्यस्ति श्रवणम्। तद्यथा १०. ४. ८. ८—

स्त्रिभिर्युक्तं रथं कुर्यात् *। अत्र पूर्वं मश्वद्वयस्य युक्तत्वात् तृतीयस्य प्रष्टित्व मुक्तम्। अत एवापस्तम्बः—"प्रष्टिवाहितं रथं युनक्ति"—इति। तृतीयेनाश्वेन रथं युञ्ज्यादित्यर्थः। तं 'दक्षिणा' दक्षिणतः प्रथमं युञ्ज्यात्। "सव्याप्रष्टि मित्यादि, पूर्ववद् व्याख्येयम् † ॥ ९ ॥

योजन मनूद्य मन्त्रं विधत्ते—"स युनक्ति जवो य इति ‡। हे वाजिन्! 'ते' तव हृदये 'यः' 'जवः' वेगः 'गुहा' गुहायां गूढप्रदेशे 'निहितः' स्थापितः, 'श्येने' पक्षिणि च यो जवः 'परीतः' व्यवस्थितः, यो वेगो 'वाते' वायौ 'अचरत्' तिष्ठति। हे 'वाजिन्'! तेन बलेन बलवान् त्वं 'नः' अस्माकं बलेन 'वाजजित् भव' अन्नस्य जेता दाता भव। 'समने' यज्ञरूपे सङ्ग्रामे पारयिष्णुः पारयिता पारगमनशीलश्च भवेति ॥

त मिमं मन्त्रं व्याचष्टे—"जवो यस्त इति। "अप्यन्यत्रापनिहित इति। 'अन्यत्र' गुहाशयेत्याद्युपलक्ष्यते, प्रदेशान्तरे 'अपनिहितः' निक्षिप्तः। पूर्वार्द्धस्य तात्पर्य माह—"तेन न इति। यज्ञप्रजापत्योस्तादात्म्यं युक्तम्। 'समने पारयिष्णुः' —इत्यस्याभिप्राय माह—"अस्मिंश्च नो यज्ञ इति। 'देवसमने' समन मिति सङ्ग्रामनाम §, देवसमाजलक्षणेऽस्मिन् यज्ञे। गतार्थ मन्यत् ॥ १० ॥

"पञ्चवाही वहत्यग्र मेषां प्रष्टयो युक्ता अनुसंवहन्ति।
अयात मस्य ददृशे न यातं परं नेदीयोऽवरं दवीयः"—इति।

* का० श्रौ० सू० १४. ३. ८।

† ५७ पृ० १२ पं० अथ दक्षिणेत्यादि द्रष्टव्यम्।

‡ वा० सं० ९. ९. १। § निघ० २. १७. १६।

उक्तानां मश्वानां त्रित्वसङ्ख्या मनूद्य प्रशंसति— "ते वा एत इति। त्रिवृत्त्वं त्रिरावृत्तिः। दैवे कर्मणि प्रोक्षणादौ प्रसिद्धे 'हि'-शब्दार्थः। चतुर्थस्याश्वस्यानुगमनं विधत्ते— "अधिप्रष्टीति। तृतीयस्याश्वस्य युगप्रदेशे। 'अधिः' सप्तम्यर्था-नुवादी। मन्त्रेण युक्तः सन्नेवानुगच्छेत्। यस्मात् स चतुर्थो 'मानुषः' मनुष्यसम्बन्धी; मानुषे हि कर्मणि चतुर्णां वाहानां योजनं दृष्टम्। अत्र मानुषरूपव्युदासाय तस्यायोजन मिति। अत्र सूत्रम्— "अयुक्तश्चतुर्थोऽनुगच्छति"–इति *।

यदैष चतुर्युक्तो † रथोऽध्वर्यवे दीयते, तस्मिन् प्रदान-समये चतुर्थस्य रथे योजनं दर्शयति— "तं यत्र दास्यन्निति। तदुक्तं सूत्रे— "चतुर्थं युक्ताध्वर्यवे ददाति"–इति ‡। उक्त मर्थ मन्यत्राप्यतिदिशति— "तस्मादपीति। 'इतरस्मिन्' राज-सूयादावित्यर्थः। शिष्टं गतार्थम् ॥ ११ ॥

विधत्ते— "अथ बार्हस्पत्य मिति। अत्र द्रव्यदेवताविशिष्ट-चरुविधिः। "सप्तदशशराव मिति। सप्तदशशरावपरिमितम्। मुष्टिप्रतिनिधित्वेन शरावस्य तत्सङ्ख्यायाश्च पृथग्विधानात् प्रकृति-गतमुष्टितत्सङ्ख्यानिवृत्तिः। तथाच कात्यायनः— "माध्यन्दि-नीयैः सह नैवारचरुर्बार्हस्पत्यः सप्तदशशरावः, सङ्ख्यामुष्टि-निवृत्तिः"–इति §। चरुविधिं प्रशंसति — "अन्नं वा एष इति।

---

* का० श्रौ० सू० १४. ३. ६।

† 'यजुर्युक्तो'–इति ङ, छ, ज।

‡ का० श्रौ० सू० १४. ४. १३।

§ का० श्रौ० सू० १४. २. २६, २७। कर्कोपाध्यायमते तु 'न यजतिशब्दात्'—इति तदुत्तरसूत्रस्वारस्यादिह न सङ्ख्याबाधः।

"तद्यद्देवेत्यादि। तत्र वाजपेये 'यत्' 'एतत्' अन्नम् 'उदजैषीत्', पुरा बृहस्पतिरनेन क्रतुना यदेतत्फलभूत मन्नं साधितवान्, 'तदेव' अन्नम् 'अस्मै' बृहस्पतये 'एतत्' एतेन चरुणा 'करोति' ॥ १२ ॥

देवताशरावसङ्ख्याविधित्रय मनूद्य प्रशंसति— "अथ यदित्यादिना। पुरा बृहस्पतिः 'एतं' चरुं साधितवान्, अतोऽस्य चरोर्बृहस्पतिर्देवतेति युक्तम् ॥ १३ ॥

"अथ यन्नैवार इति। "नीवारा इति। यत् 'एते' 'ब्रह्मणा' एव 'पच्यन्ते', न तु कृष्टक्षेत्रोत्पन्नशाल्यादिवत्, अतः कालवशात् पक्वा नीवाराः ब्रह्मरूपस्य बृहस्पतेर्योग्या इत्यर्थः ॥ १४ ॥

विधत्ते— "त मश्वानवघ्रापयतीति*। 'तं' चरुम् 'अश्वान्' रथे युक्तान् अवघ्रापयेत्। "घ्रा गन्धोपादाने"†। तस्य मन्त्र माह— "वाजिन इति‡। हे 'वाजिनः' 'अश्वाः!' 'वाजजितः' अन्नस्य जेतारः, 'वाजः'='अन्नम्' अन्नसाधन माजिं प्रति संस्थिता यूयम्, 'बृहस्पतेर्भागम्' 'अवजिघ्रत' अवाङ्मुखा गन्धोपादानं कुरुतेति तस्यार्थः §।

तद् व्याचष्टे— "वाजिनो ह्यश्वा इति। "वाजिꣳ ह्वि सरिष्यन्त इति। साध्यभूतान्नवाची वाजशब्दः उपचारात् तत्साधने आजौ वर्त्तत इत्यर्थः। अवघ्रापणस्य प्रयोजन माह— "तद्य-

* का० श्रौ० सू० १४. ३. १०।

† धा० प० ९२६ धा०।

‡ वा० सं० ९. ९. २।

§ 'अवघ्राणमश्वसंस्कारः, आजिधावनार्थः। ततश्च विस्मरणे तदुत्तरकार्य न भवति'—इति का० श्रौ० सू० १४. ३. १० वृत्तिः।

दन्द्वानिति । इमं यज्ञं साधयामीति बुद्धा 'अश्वान्' अवघ्रापयेत् ॥ १५ ॥ ४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे
माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे प्रथमाध्यायस्य चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥

(अथ पञ्चमं ब्राह्मणम्.)

तद्यदाजिं धावन्ति । इम मेवैतेन लोक मुज्जयत्यथ यद् ब्रह्मा रथचक्रे साम गायति नाभिदघ्न ऽउद्धिते ऽन्तरिक्षलोक मेवैतेनोज्जयत्यथ यद्यूपꣳ रोहति देवलोक मेवैतेनोज्जयति तस्मा-द्वा ऽएतत् त्रयं क्रियते * ॥ १ ॥

स ब्रह्मा रथचक्र मधिरोहति । नाभिदघ्न ऽउ-द्धितं देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यसवसो बृह-स्पतेरुत्तमं नाकꣳ रुहेय मिति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः † ॥ २ ॥

* 'क्रियते'—इति ख । † 'ब्राः'—इति ग, घ ।

अथ यदि राजन्यो यजते। देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यसवस इन्द्रस्योत्तमं नाकꣳ रुहेयमिति क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः ॥ ३ ॥

त्रिः सामाभिगायति। त्रिरभिगीयावरोहति देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यप्रसवसो बृहस्पतेरुत्तमं नाकमरुहमिति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः * ॥ ४ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते। देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यप्रसवस इन्द्रस्योत्तमं नाकमरुहमिति क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः ॥ ५ ॥

अथ सप्तदश दुन्दुभीननुवेद्यन्तꣳ सम्भिन्वन्ति। प्रतीच आग्नीध्रात् प्रजापतिं वा ऽएष उज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते व्वाग्वै प्रजापतिरेषा वै परमा व्वाग्या सप्तदशानां दुन्दुभीनां परमामेवैतद्वाचं परमं प्रजापतिमुज्जयति सप्तदश भवन्ति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ ६ ॥

* 'ब्राह्मणः' – इति ग, घ।

अथैतेषां दुन्दुभीनाम्* । एकं यजुषाहन्ति तत् सर्वं यजुषाहता भवन्ति ॥ ७ ॥

स आहन्ति । बृहस्पते व्वाजं जय बृहस्पतये व्वाचं व्वदत बृहस्पतिं व्वाजं जापयतेति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि व्वृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः† ॥ ८ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते । इन्द्र व्वाजं जयेन्द्राय व्वाचं व्वदतेन्द्रं व्वाजं जापयतेति क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः‡ ॥ ९ ॥

अथैतेष्वाजिसृत्सु रथेषु । पुनरासृतेष्वेतेषां दुन्दुभीना मेकं यजुषोपावहरति तत् सर्वं यजुषोपावहृता भवन्ति ॥ १० ॥

स उपावहरति । एषा वः सासत्या संवागभूद्यया बृहस्पतिं व्वाज मजीजपताजीजपत§ बृहस्पतिं व्वाजं व्वनस्पतयो विमुच्यध्व मिति

* '०नाम्—इति ग, घ ।

† 'ब्राह्मणः'—इति ग, घ ।

‡ 'राजन्यः'—इति क । 'राजन्यः'—इति ख ।

§ 'मजीजपत'—इत्येव ग-पुस्तके ।

यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः * ॥ ११ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते। एषा वः सा सत्या संवागभूद्ययेन्द्रं व्वाज मजीजपताजीजपतेन्द्रं व्वाजं व्वनस्पतयो व्विमुच्यध्व मिति क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः † ॥ १२ ॥

अथ व्वेद्यन्तात्। राजन्य उदङ् सप्तदश प्रव्याधान् प्रविध्यति यावान्वा ऽएकः प्रव्याधस्तावांस्तिर्यङ् प्रजापतिरथ यावत् सप्तदशप्रव्याधास्तावानन्वङ् प्रजापतिः ॥ १३ ॥

तद्यद्राजन्यः प्रविध्यति। एष वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमां यद्राजन्यस्तस्मादेकः सन् बहूना मीष्टे यद्वेव चतुरक्षरः प्रजापतिश्चतुरक्षरो राजन्यस्तस्माद्राजन्यः प्रविध्यति सप्तदश प्रव्याधान् प्रविध्यति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत् प्रजापति मुज्जयति ‡ ॥ १४ ॥

अथ यं यजुषा युनक्ति। तं यजमान आति-

* 'ब्राह्मणः'—इति ग, घ।

† 'राजन्यः'—इति क, ख। ‡ 'ति'—इति क।

इति देवस्याहᳪं सवितुः सवे सत्यप्रसवसो बृहस्पतेर्वाजजितो वाजं जेषमिति ॥ १५ ॥

तद्यथैवादो बृहस्पतिः। सवितारं प्रसवायोपाधावत् सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत इद मुज्जयामीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तत्सवितृप्रसूत उदजयदेव मेवैष एतत् सवितार मेव प्रसवायोपधावति सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत इद मुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति तत् सवितृप्रसूत उज्जयति * ॥ १६ ॥

अथ यद्यध्वर्योः। अन्तेवासी वा ब्रह्मचारी वैतद्यजुरधीयात् सोऽन्वास्थाय वाचयति वाजिन इति वाजिनो ह्यश्वास्तस्मादाह वाजिन इति वाजजित इत्यन्नं वै वाजोऽन्नजित इत्येवैतदाहाध्वन स्कभ्नुवन्त इत्यध्वनो हि स्कभ्नुवन्तो धावन्ति योजना मिमाना इति योजनशो हि मिमाना अध्वानं धावन्ति काष्ठां गच्छतेति यथैनानन्तरा नाष्ट्रा रक्षाᳪंसि न हिं-

* 'लि'—इति क।

मेतदाह धावन्त्याजिं माघ्नन्ति दुन्दुभीनभि साम गायति ॥ १७ ॥

अथैताभ्यां जगतीभ्याम् । जुहोति वानु वा मन्त्रयते यदि जुहोति यद्यनुमन्त्रयते समान एव बन्धुः ॥ १८ ॥

स जुहोति । एष स्य वाजी क्षिपणिं तुरण्यति ग्रीवायां बद्धो ऽअपि कक्ष ऽआसनि । क्रतुं दधिक्रा ऽअनु सꣳसनिष्यदत् पथा * मङ्काꣳस्यन्वापनीफणत् स्वाहा ॥ १९ ॥

उत स्म । अस्य द्रवतस्तुरण्यतः पर्णं न वेरनुवाति प्रगर्धिनः । श्येनस्येव ध्रजतो ऽअङ्कसम् परि दधिक्राव्णः सहोर्जा तरित्रतः स्वाहेति † ॥ २० ॥

अथोत्तरेण त्रिचेन । जुहोति वानु वा मन्त्रयते द्वयं तद्यस्माज्जुहोति वानु वा मन्त्रयते यदि जुहोति यद्यनुमन्त्रयते समान एव बन्धुरेतानेवैतदश्वान् धावत उपवाजयत्येतेषु वीर्यं

* 'पृथा'—इति ग, घ ।

† 'स्वाहेति'—इति क, 'स्वाहेति'—इति ख ।

दधाति तिस्रो वा ऽइमाः पृथिव्य इय मद्दैका हे ऽअस्याः परे ता एवैतदुज्जयति ॥ २१ ॥

सो ऽनुमन्त्रयते। शं नो भवन्तु व्वाजिनो हवेषु देवताता मितद्रवः स्वर्काः *। जम्भ-यन्तो ऽहिं वृकꣳ रक्षाꣳसि सनेम्यस्मद् युयव-न्नमीवाः ॥ २२ ॥

ते नो ऽअर्वन्तः। हवनश्रुतो हवं विश्वे शृण्वन्तु व्वाजिनो मितद्रवः। सहस्रसा मेध-साता सनिष्यवो महो ये धनꣳ समिथेषु जभ्रिरे † ॥ २३ ॥

व्वाजे वाजे ऽवत। व्वाजिनो नो धनेषु विप्रा ‡ अमृता ऋतज्ञाः। अस्य मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्ता यात पथिभिर्देवयाने-रिति § ॥ २४ ॥

अथ बार्हस्पत्येन चरुणा प्रत्युपतिष्ठते। त मुपस्पृशत्यन्नं वा ऽएष उज्जयति यो व्वाजपेयेन

* 'स्वर्काः'—इति ग, घ।

† 'रे'—इति ग, घ। ‡ 'व्विप्रा'—इति क।

§ '०रिति'—इति ख, '०रिति'—इति ग, घ।

यजते ऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं तद्यदेवैतदन्न मुदजैषीत्तेनैवैतदेतां गतिं गत्वा सꣳस्पृशते तदात्मन् कुरुते ॥ २५ ॥

स उप स्पृशति । आ मा वाजस्य प्रसवो जगम्यादित्यन्नं वै वाज आ मान्नस्य प्रसवो जगम्यादित्येवैतदाहेमे द्यावापृथिवी विश्वरूपे ऽइति द्यावापृथिवी हि प्रजापतिरा मा गन्तां पितरामातरा चेति मातेव च हि पितेव च प्रजापतिरा मा सोमो ऽमृतत्वेन गम्यादिति सोमो हि प्रजापतिः ॥ २६ ॥

स मश्वानवघ्रापयति । वाजिन इति वाजिनो ह्यश्वास्तस्मादाह वाजिन इति वाजजित इत्यन्नं वै वाजो ऽन्नजित इत्येवैतदाह वाजꣳ सस्वाꣳस इति सरिष्यन्त इति वा ऽअथ ऽआह सरिष्यन्त इव हि तर्हि भवन्त्यथाश्व सस्वाꣳस इति सस्वाꣳस इव ह्यत्र भवन्ति तस्मादाह सस्वाꣳस इति बृहस्पतेर्भाग मवजिघ्रतेति बृहस्पतेर्ह्येष भागो भवति तस्मादाह बृहस्पतेर्भाग मवजिघ्रतेति निमृजाना

इति तद्यजमाने वीर्यं दधाति तद्यदश्वानवघ्रापयतीम मुज्जयानीति वा ऽअग्रे ऽवघ्रापयत्यथाचेम मुदजैष मिति तस्माद्वा ऽअश्वानवघ्रापयति * ॥ २७ ॥

अथैतेषा माजिसृताᳬं † रथानाम् । एकस्मिन् वैश्यो वा राजन्यो वोपास्थितो भवति स व्वेदेरुत्तरायाᳬं श्रोणा ऽउपविशत्यथाध्वर्युश्च यजमानश्च पूर्व्वया द्वारा मधुग्रह मादाय निष्क्रामतस्तं वैश्यस्य वा राजन्यस्य वा पाणावाधत्तो ऽथ नेष्टापरया द्वारा सुराग्रहानादाय निष्क्रामति स जघनेन शालां पर्य्येत्यैकं वैश्यस्य वा राजन्यस्य वा पाणावादधदाहानेन त ऽइमं निष्क्रीणामीति सत्यं वै श्रोर्ज्योतिः सोमो ऽनृतं पाप्मा तमः सुरा सत्य मेवैतच्छ्रियं ज्योतिर्यजमाने दधात्यनृतेन पाप्मना तमसा वैश्यं विध्यति तैः स यं भोगं कामयते तं कुरुते ऽथैतᳬं सहिरण्यपात्र मेव मधुग्रहं ब्रह्मणे

* 'ति'—इति क ।

† 'माजिश्रिताᳬं'—इति ग, घ ।

ददाति तं ब्रह्मणे ददद्मृत मायुरात्मन् धत्ते ऽमृतꣳ ह्यायुर्हिरण्यं तेन स यं भोगं कामयते तं कुरुते ॥ २८ ॥ ५ ॥

॥ इति प्रथमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् [१.५.] ॥

विहित माजिधावन मनूद्य प्रशंसति— "तद् यदिति। आजिधावनेन भूलोकं जितवान् भवतीत्यर्थः *। अथ साम-गानं यूपारोहणं च सार्थवादं विधत्ते— "अथ यद् ब्रह्मे-त्यादि। 'ब्रह्मा' नामर्त्विक् 'नाभिदघ्ने' नाभिमात्रे 'उच्छ्रिते' उन्नते 'रथचक्रे' स्थित्वा 'साम' गायेत्। 'एतेन' भूम्यूर्ध्व-प्रदेशयोर्मध्यदेशे गीयमानेन साम्ना 'अन्तरिक्षलोकं' जितवान् भवति। चक्रादुन्नतस्य सप्तदशारत्निपरिमितस्य यूपस्यारोहणेन तृतीयलोक मेव स्वाधीनं कृतवान् भवति ॥ १ ॥

ब्रह्मणो रथचक्रे गानं विहितम्, तत् आरोहण मन्तरेण न सम्भवतीति तदिदानीं विधत्ते— "स ब्रह्मेति †। तत्र वाजपेये द्वावधिकारिणौ, ब्राह्मणो राजन्यश्चेति; तत्र यज-मानभेदेन मन्त्रभेदं विवक्षुः प्रथमं ब्राह्मणपक्षे मन्त्रं पठति— "देवस्याह मिति ‡। 'सत्यसवसः' सत्यानुज्ञानस्य 'सवितुः' सर्वेषां प्रसवितुर्देवस्य 'सवे' प्रसवे अनुज्ञायां वर्त्तमानो हि 'बृह-

* 'आजिशब्देन सङ्ख्योच्यते, सङ्ख्यया अहमहमिकया शीघ्रं धावन्ति। सङ्ख्याधावन माजिशब्देनोच्यते'—इति का० श्रौ० १४. ३. २१ सूत्रवृत्तिः।

† का० श्रौ० सू० १४. ३. १२।

‡ वा० सं० ९. १०. १।

स्रतेः' सम्बन्धिनः 'उत्तमम्' उत्कृष्टं 'नाकं' स्वर्गं 'रुहेयम्' आरोहणं करवै। रुहेराशीर्लिङि, 'लिङ्याशिष्यङ्'-इत्यङ् *।
"ब्रह्मणीति। देवानां मध्ये बृहस्पतिर्ब्राह्मणजातिः ॥ २ ॥

राजन्यपक्षेऽपि मन्त्रं पठति— "अथ यदीति। बृहस्पतेरित्यस्य स्थाने इन्द्रस्येति विशेषः †। अर्थस्तु पूर्ववत्। "क्षत्रं हीन्द्र इति। देवानां मध्ये इन्द्रः क्षत्रियजातिः ॥ ३ ॥

विहितस्य ब्रह्मकर्तृकस्य सामगानस्य त्रित्वसङ्ख्यां विधत्ते— "त्रिः सामेति ‡। 'त्रिः' त्रिवार मित्यर्थः। "देवस्य वयम्" -इति, "रुहेम"-इति च बहुवचनान्तः शाखान्तरीयो मन्त्रः। तथैव कात्यायनोऽपि सूत्रयामास— "देवस्य वय मिति ब्रह्मा रथचक्र मारोहति"-इति §। अत्र "अरुहम्"-इति, "रुहेयम्"-इति च एकवचनान्तत्वेन संहिताया माम्नानात् ‖ त मनुसृत्यैव ब्राह्मणे विहित मित्यविरोधः।

प्रसङ्गाद् ब्रह्मणो रथावरोहणं वधत्ते— "त्रिरभिगीयावरोहतीति। प्रयोगक्रमस्तु सूत्रे दर्शितः ¶— "ब्रह्मा त्रिः साम गायति, दुन्दुभीन् वादयति, एषस्य इति प्रत्यृचं जुहोति"-

* पा० सू० ३. १. ८६।

† वा० सं० ६. १०. २। का० श्रौ० सू० १४. ३. १३।

‡ का० श्रौ० सू० १४. ४. १।

§ का० श्रौ० सू० १४. ३. १२। अस्मद्दृष्टपुस्तके तु देवस्याह मित्येकवचनान्त एव पाठः।

‖ माध्यन्दिना मिति यावत्।

¶ का० श्रौ० सू० १४. ४. १—८। अत्र तु कात्यायनस्य च देवस्याह मिति पाठे सम्मतिः स्वीकृता सायणेनेति ध्येयम्।

इत्युपक्रम्य, "प्रदक्षिणं कृत्वा यन्ति, आगतेषु ब्रह्मावरोहति देवस्याह मिति"–इति।

अत्रापि पूर्ववद् यजमानभेदेनावरोहणं मन्त्रभेदं दर्शयति —"देवस्याह मिति *। "अरुह मिति, रुहेर्लुङि "कृ-मृ-दृ-रुहिभ्यः"–इति † च्लेरङादेशः ॥ ४, ५ ॥

विधत्ते— "अथ सप्तदशेति। सप्तदशसङ्ख्याकान् 'दुन्दुभीन्' 'अनुवेद्यन्तं' वेदिसमीपे 'प्रतीचः आग्नीध्रीयात्' आग्नीध्रीयपश्चिमप्रदेशे स्थितान् 'सम्भिन्वन्ति' वादयितु मावघ्नन्तीत्यर्थः। अत्र सूत्रम्— "सप्तदश दुन्दुभीनासजत्यनुवेदि पश्चादाग्नीध्रात्"–इति ‡।

"एषा वा इत्यादिकस्याय मर्थः;— दुन्दुभीनां नादस्य महत्त्वात् परमवाक्त्वम्; अतो वागूपप्रजापत्युज्जयहेतुदुन्दुभिवाद इत्यर्थः। गत मन्यत् ॥ ६ ॥

विधत्ते— "अथैतेषा मिति। सप्तदशानां दुन्दुभीनां मध्ये एकं दुन्दुभिम् "बृहस्पते वाजम्"–इति वक्ष्यमाणेन मन्त्रेण समाहन्यात्। इतरान् षोडश दुन्दुभीन् तूष्णीं वादयेत्। एकस्य समन्त्रकाहननेन सर्वेऽपि दुन्दुभयश्छत्रिन्यायेन समन्त्रक मेवाहताः ताडिता वादिताः स्युरित्यर्थः। अत्र सूत्रम् —"बृहस्पते वाज मित्येकं दुन्दुभि माहन्ति, तूष्णी मितरान्"–इति § ॥ ७ ॥

* वा० सं० ६. १०. ३, ४।

† पा० सू० ३. १. ५६।

‡ का० श्रौ० सू० १४. ३. १४।

§ का० श्रौ० सू० १४. ३. १५।

हवनविधि मनूद्य मन्त्रं * विधत्ते— "स आहस्तीति। हे 'बृहस्पते!' 'वाजम्' अन्नं 'जय'। हे दुन्दुभयः! 'बृहस्पतये' बृहस्पतेरर्थाय 'वाचं' सत्यभूतां यूयं 'वदत'। 'बृहस्पतिं' 'वाजम्' अन्नं 'जापयत' अन्नविषयं जयं प्रापयत। बृहस्पतिः स्वय मेव वाजं जयति, तं जापयत। जयतेर्ण्यन्तस्य "क्रीङ्-जीनां णौ †"–इत्यात्वे कृते पुगागमः ॥ ८ ॥

राजन्यमन्त्रभेदं दर्शयति— "अथ यदीति। बृहस्पतिस्थाने इन्द्र पदं प्रक्षेपणीयम् ‡। अन्यत् समानम् ॥ ९ ॥

विधत्ते— "अथैतेष्विति। 'रथेषु' 'आजिसृत्सु' लक्ष्यस्थानं प्रति सृतवत्सु गतवत्सु 'पुनरासृतेषु' पुनरागतेषु सत्सु 'एतेषां' सर्वेषां 'दुन्दुभीनां' मध्ये 'एकं' प्राग् 'यजुषा' मन्त्रेण 'उपावहरति' अवरोहयेत्; अन्येषान्तु तूष्णी मित्यर्थः § ॥ १० ॥

"स उपावहरतीति। अवरोहणमन्त्रस्याय मर्थः ‖ ;— हे दुन्दुभयः! 'वः' युष्माकं सम्बन्धिनी 'सा सत्या' 'संवाक्' समुदिता वाक् 'अभूत्', 'यया' वाचा 'बृहस्पतिं' 'वाजम्' 'अजीजपत' अन्न-विषयं जयं प्रापयत। एतस्यैव पुनर्वचन मजीजपतेति वाक्यम्। हे 'वनस्पतयः!' कार्ये कारणशब्दः, वानस्पत्या दुन्दुभयः 'विमुच्यध्वम्' विमुक्ता भवतेति ॥ ११ ॥

"अथेति। अत्रापि पूर्ववन्मन्त्रभेदो "यदि राजन्य इत्यादिना प्रदर्शितः ¶ ॥ १२ ॥

* वा० सं० ९. ११. १।

† पा० सू० ६. १. ४८। ‡ वा० सं० ९. ११. २।

§ का० श्रौ० सू० १४. ४. ६, १०।

‖ वा० सं० ९. १२. १। ¶ वा० सं० ९. १२. २।

दुन्दुभ्युपावहरणसमनन्तरकर्त्तव्यं चभियस्य विधत्ते— "अथ वेद्यन्तादिति। 'प्रव्याध्यान्' प्रकर्षेण बलाधिक्येन विमुक्तेषवो * यावति देशे लक्ष्यं विध्यति, तावानेकः प्रव्याधः। तथाविधान् सप्तदशसङ्ख्याकान् 'वेद्यन्तात्' आरभ्य उदङ्मुखः उदगपवर्गान् 'प्रविध्यति' †। त मिमं प्रशंसति— "यावान् वा एक इति। 'प्रजापतिः' एकप्रव्याधपरिमाणेन 'तिर्यङ्' स्थौल्येन विस्तारवान् वर्त्तते, सप्तदशप्रव्याधपरिमाणेन 'अन्वङ्' आयामवान् वर्त्तते। अतः सप्तदशप्रव्याधकरणं प्रजापतिशरीरपरिमितत्वात् प्रशस्त मित्यर्थः ॥ १३ ॥

एवा मिषुप्रव्याधानां राजन्यकरणीयत्वेन कारण माह— "तद्यद्राजन्य इति। 'एष राजन्यः' खलु 'प्रजापतेः' 'प्रत्यक्षतमां' प्रत्यक्षतमं रूपम्; 'तस्मात्' प्रजापतेः प्रत्यक्षरूपत्वात् 'एकः' अपि सन् 'राजन्यः' 'बहूनां' प्रजानाम् 'ईष्टे' ईश्वरो भवति। 'प्रजापतिः' अपि 'चतुरक्षरः', 'राजन्यः' अपि 'मियः'—इत्यक्षरविश्लेषात् 'चतुरक्षरः'। 'तस्मात्' प्रजापत्यात्मकत्वाद् राजन्यकर्त्तृक इषुप्रव्याधः करणीयः।

प्रव्याधानां सप्तदशत्वं प्रजाप्रत्यात्मना स्तौति— "सप्तदशेति। सप्तदशप्रव्याधकरण मुदीरितरीत्या प्रजापतिशरीरसम्पादनम्; तदन्ते या औदुम्बरी शाखा स्थापिता, तत्रावस्थितेन यजमानेनाजिधावनं कुर्वता प्राप्तत्वात् कृत्स्नं प्रजापतिशरीर मेव प्राप्तं भवतीत्यर्थः ‡ ॥ १४ ॥

---

* 'विमुक्तो वाणो'—इति च।

† का० श्रौ० सू० १४. ३. १६।

‡ "शाखां प्रदक्षिणं कृत्वा यन्ति"—इति का० श्रौ० सू० १४. ४. ७।

अश्वैर्युक्तस्य रथस्य यजमानकर्त्तृकं समन्त्रक मारोहणं विधत्ते —अथ य मिति। उक्तां सप्तदशप्रव्याधान्तपथाजिधावनं कर्त्तुम् 'आतिष्ठति' आरोहेदित्यर्थः। अत्र सूत्रम्— "देवस्याह मिति यजुर्युक्त मारोहति यजमानः"–इति *। आरोहणमन्त्रस्याय मर्थः †;—'सत्यसवसः' यथार्थप्रसवस्य 'सवितुर्देवस्य' 'सवे' अभ्यनुज्ञायां वर्त्तमानः 'अहम्' 'वाजजितः' अन्नस्य जेतुः 'बृहस्पतेः' सम्बन्धि 'वाजम्' अन्नम् 'जेषम्' जीयास मिति। सवितुरनुज्ञयैव प्रवर्त्तने वाजोज्जयो भवतीत्यर्थः॥ १५॥

इम मर्थं बृहस्पतिदृष्टान्तेन दृढयति— "तद्यथैवाद इत्यादिना। 'अदः' अमुष्मिन् विप्रकृष्टे काले, आजिधावनकाले 'बृहस्पतिः' 'सवितारम्' अनुससार। "एव मेवैष इत्यादिना दार्ष्टान्तिके योजयति॥ १६॥

विधत्ते— "अथ यदीति। 'अथ' यजमानस्य रथारोहणानन्तरम्, 'अध्वर्योः' शिष्यो ‡ वा, अन्यो 'ब्रह्मचारी' वा 'एतद्' वक्ष्यमाणं मन्त्रम् 'अधीयात्' स्मरेत्; 'सः' त मेव रथम् 'अन्वास्थाय' तूष्णी मारुह्य "वाजिनः इति" मन्त्रं § 'वाचयति', यजमान मिति शेषः। अत्र सूत्रम्— "अध्वर्योश्च तूष्णीं ब्रह्मचार्यन्तेवासी वा वाचनाय"–इति, "वाजिन इति वाचयति"–इति ‖ च। हे 'वाजिनः' अश्वाः! 'वाजजितः'

---

* का० श्रौ० सू० १४. ३. १८।

† वा० सं० ६. १३. १।

‡ 'अध्वर्युशिष्यो'—इति क, ज।

§ वा० सं० ६. १३. २।

‖ का० श्रौ० सू० १४. ३. १६, २२।

अश्वस्य जेतारः 'अध्वनः' मार्गान् 'स्कभ्नुवन्तः'। "स्कभि स्तभि प्रतिबन्धे" *। स्कभ्नं नाम वेगेनाक्रमणम्, मार्गान् पृष्ठतः कृत्वा पुरोगमनम्। तत् कुर्वन्तः, चोभयन्तो वा 'योजना' योजनानि 'मिमानाः'। "माङ् माने" †। शीघ्रगत्या परिच्छिन्दन्तः शीघ्रगामिनः, 'काष्ठाम्' आजिधावनस्यावधिभूताम्। "आज्यन्तोऽपि काष्ठेत्युच्यते"–इति ‡ हि यास्कः। सप्तदशप्रव्याधान्ते निर्मितां मौदुम्बरीं शाखां लक्ष्यभूतस्वर्गात्मिकाम्; "स्वर्गो वै लोकः काष्ठा"–इति श्रुतेः §। वेगेन गच्छतेति।

त मिमं व्याचष्टे— "वाजिनोऽश्वा इति। "योजनशो ह्यीति। लोके 'हि' अध्वगाः 'योजनशः' एकैकं योजनं 'मिमानाः' परिच्छिन्दन्तो महान्तम् 'अध्वानं' 'धावन्ति' गच्छन्ति, एव मश्वा अपीति।

"यथैनानिति। अस्याय मर्थः;— 'अन्तरा' आजिधावनमध्ये 'नाष्ट्रा' नाशकानि 'रक्षांसि' 'एनान्' अश्वान् 'यथा' 'न हिंस्युः', तथा लक्ष्यस्थानं गच्छतेति।

विहितानां माजिधावनदुन्दुभ्याहननब्रह्मकर्तृकसामगानानां प्रयोगकालं विधत्ते— "धावन्त्याजि मिति। अत्र सूत्रम्— "अन्तेवासी वा वाचनाय"–इत्येतस्मादनन्तरम् "आजिं शीघ्रं यन्ति, वाजिन इति वाचयति, ब्रह्मा त्रिः साम गायति, दुन्दुभीन् वादयन्ति"–इति ‖ ॥ १७ ॥

* भ्वा० आ० ३८७ धा०।

† दि० आ० ३६ धा०। ‡ निरु० २. ५. १।

§ तै० ब्रा० १. ३. ६. ५।

‖ का० श्रौ० सू० १४. ३. १६, २१, २२; ४. १, २।

विधत्ते — "अथैताभ्या मिति। 'एताभ्यां' वक्ष्यमाणाभ्यां मन्त्राभ्यां हवन मनुमन्त्रणं वा विकल्पेन कर्त्तव्यम् *। उभय-त्रार्थवादवाक्यशेषः समान इत्याह— "यदि जुहोतीति। 'बन्धुः' बध्यतेऽनेन स्तुतिरिति बन्धुर्वाक्यशेषः, स तु समानः। "एतानेवैतदश्वान् धावत उपवाजयति, एतेषु वीर्यं दधाति"— इति वाक्यशेषो वक्ष्यते †। 'एतत्' एतेन हवनेन अनुमन्त्र-णेन वा 'धावतः' शीघ्रगामिनः तान् 'अश्वान्' 'उपवाजयति' अत्यन्तवेगयुक्तान् करोति, एतेष्वश्वेषु वीर्यं सामर्थ्यं निहित-वान् भवतीत्यर्थः। अतो वेगसाधनत्वात् हवन मनुमन्त्रणं वा कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ १८ ॥

हवन मनूद्य मन्त्रद्वयं विधत्ते— "स जुहोत्येष स्य इति ‡। 'एषः' 'स्यः' सः 'वाजी' वेजनवान् अश्वः 'ग्रीवायाम्' 'अपि' 'कक्षे' कक्षमूले 'आसनि' आस्ये तदुचितरज्जुविशेषैः 'बद्धः' 'क्षिपणिं' कशां 'तुरण्यति' त्वरयति। 'दधिक्राः' धारकान् मार्गावरोधकान् पाषाणादीन् अपि अतिक्रामन् अश्वः 'क्रतुं' क्रतुसादिनोऽभिप्रायम् 'अनुसंसनिष्यदत्' सम्यगनुसन्दधानः 'पथां' मार्गाणाम् 'अङ्कांसि' लक्षणानि, कुटिलानि निम्नोन्नतानि च 'अन्वापनीफणत्' अनुक्रमेण ऋजुत्वं समत्वं वापादयन्, तुर-ण्यतीति पूर्वत्र सम्बन्धः। 'स्वाहा'-इति होमलिङ्गं वषट्-कारनिवृत्त्यर्थम् ॥ १९ ॥

"उत स्मेति §। द्वितीयमन्त्रस्याय मर्थः;— 'उत स्म'

---

* का० श्रौ० सू० १४. ४. ३, ४।

† अस्मिन्नेव ब्राह्मणे २१ क० (६६पृ० १७ पं०) द्रष्टव्यम्।

‡ वा० सं० ६. १४. १। § वा० सं० ६. १५. १।

अपि च 'अस्य' यजमानस्य रथे नियुक्तस्य 'द्रवतः' गच्छतः 'तुरण्यतः' तूर्णमध्वानमश्नुवानस्य 'प्रगर्द्धिनः' अवधिं प्राप्तुमभिकाङ्क्षतोऽश्वस्य 'अङ्कसं' शृङ्गारचिह्नं * वस्त्रचामरादिकं 'परि' सर्वस्मिन्नपि देहे वर्त्तमानम् अनुगच्छति। तत्र दृष्टान्तः—'वेः' पक्षिणः 'पर्णं न' वातोद्गतं पत्रम् इव। यथा त्वरया गच्छतः पक्षिणः पत्र उत्क्षिप्तो गच्छन् नावलोक्यते, तथेत्यर्थः। शीघ्रधावने श्येनो दृष्टान्त्यते—'भ्रजतः' परिधावतः 'श्येनस्य इव' 'दधिक्राव्णः' धारकपर्वताद्यतिक्रामिणोऽश्वस्य 'ऊर्जा' बलेन 'सह' 'तरित्रतः' भृशं तरतोऽश्वस्येति योज्यः। 'स्वाहा'—इति पूर्ववत् ॥ २० ॥

कर्त्तव्यान्तरं विधत्ते—"अथोत्तरेणेति †। वक्ष्यमाणेन तृचेन हवनमनुमन्त्रणं वा कुर्यात्। "द्वयं तदिति। अस्यायमर्थः—'जुहोत्यनुमन्त्रयते वा'—इति यत्, तद् द्वयं सत्यानृतात्मकत्वेन द्विप्रकारमिति; "द्वयं वा इदं न तृतीयमस्ति, सत्यञ्चैवानृतञ्च"—इति श्रुतेः ‡। हवनानुमन्त्रणयोरुभयत्रार्थवादवाक्यशेषः समान इत्याह— "यदि जुहोतीति। 'बन्धुः' वाक्यशेषः समानः; जागतमन्त्रकरणयोस्तृचकरणयोश्च हवनानुमन्त्रणयोस्तावकवाक्यशेषः समान इत्यर्थः। कः पुनरसावित्याह—"एतानिवैतदिति। हवनानुमन्त्रणार्थवादवाक्यशेषः ॥

"तिस्रो वा इत्यादिकं तृचेन त्रित्वसङ्ख्यार्थवादब्राह्मणम्। 'पृथिव्यस्तिस्रः'; "त्रयो वा इमे त्रिवृतो लोकाः"—इति

---

* 'शृङ्गान्तरचिह्न'—इति च, क।

† का० श्रौ० सू० १४. ४. ५। 'च-शब्दात् जुहोति अनुमन्त्रयते वा'—इति तत्र वृत्तिः। ‡ श० ब्रा० १. १. १. ४।

एकैकस्य त्र्यात्मकत्वश्रुतेः। तत्र 'इयं' परिदृश्यमाना भूमिः 'एका', 'अस्याः' भूमेः 'परि' उपरि दृश्यमाने 'द्वे' पृथिव्यौ; 'ताः' तिस्रो भूमीः त्र्यचकरणकेन होमेनानुमन्त्रणेन वा उज्जितत्वाम् भवति ॥ २१ ॥

तत्रानुमन्त्रण मनूद्य मन्त्रत्रयं पठति— "सोऽनुमन्त्रयत इति। अन्यदन्यस्योपलक्षकम्; अत्रानुमन्त्रणानुवादत्वात्, मन्त्रान्ते हवनं वा कार्यम्; वचनबलादित्यवगन्तव्यम् *। तत्र, प्रथममन्त्रस्याय मर्थः †;— 'वाजिनः' अश्वाः 'हवेषु' यज्ञेषु, सङ्ग्रामेषु वा 'नः' अस्माकं 'शं भवन्तु' सुखप्रापका भवन्तु। 'देवताता' देवयोग्याः। यद्वा, देवास्तन्यन्ते विस्तार्यन्ते यत्र सा देवतातिर्यज्ञः, तस्मिन्। 'हवेषु' आह्वानेषु शं भवन्त्विति योजना। 'मितद्रवः' मितं मल्पं द्रवन्ति गच्छन्तीति मितद्रवः, 'स्वर्काः' शीघ्रधावनेन सुअर्चनीयाः 'अहिं' 'वृकं' 'रक्षांसि' सर्पवत् आरण्यश्ववत् बाधकान् राक्षसान् 'जम्भयन्तः' जम्भन्तः, वर्णव्यत्ययः, क्षोभयन्तः। 'सनेमि'–इति पुराणनाम ‡, इह 'तु' क्षिप्रवचनम्। शीघ्रम् 'अमीवान्' रोगान् 'अस्मत्' अस्मत्तः 'युजवत्' वियोजितवन्त इत्यर्थः ॥ २२ ॥

"ते नो अर्वन्त इति §। द्वितीयमन्त्रस्याय मर्थः;—

* पूर्वकण्डी द्रष्टव्या। "अनुमन्त्रयते वा, उत्तरेण च त्रिचेन"—इति का० श्रौ० सू० १४. ४. ४, ५। 'च-शब्दात् जुहोति अनुमन्त्रयते वा'—इति च तत्र कर्कः।

† वा० सं० ६. १६. १।

‡ निघ० ३. २८. ४।

§ वा० सं० ६. १७. १।

'ते' 'अर्वन्तः' गतिकुशला अश्वाः, 'हवनश्रुतः' अस्मदाह्वान-श्रोतारो 'वाजिनः' अन्नवन्तोऽश्वाः सर्वेऽपि 'नः' अस्माकं 'हवम्' आह्वानम् अस्मद्वचनं 'शृण्वन्तु'। 'मितद्रवः' पूर्ववत्। 'सहस्रसाः' महतोऽन्नस्य सनितारो दातारः। 'मेधसाता' यज्ञे। सुप आकारः *। 'सनिष्यतः' सनिं दानम् † अस्माक मिच्छन्तः। ईदृशाः 'ये' अश्वाः 'समिथेषु' सङ्ग्रामेषु 'महः' मंहितः शत्रोः 'धनम्'। मह इति धनविशेषणं वा, महद्धनं 'जभ्रिरे' आहृतवन्तः। शृण्विन्त्विति पूर्वेणान्वयः॥ २३॥

"वाजे वाजेऽवत इति ‡। तृतीयमन्त्रस्याय मर्थः;—हे 'वाजिनः' अश्वाः! 'वाजे-वाजे' तत्तदन्ननिमित्त धन-निमित्त च 'नः' अस्मान् 'अवत'। 'विप्राः' मेधाविनः 'अमृताः' अमरणधर्म्माणः 'ऋतज्ञाः' ऋतं सत्यं गन्तव्यदेशं जानन्तः। तादृगश्वाभिमानिनो हे देवाः! 'अस्य मध्वः पिबत' इदं धावनात् पूर्वं पश्चाच्चवघ्रायमाणं मधुसमानं नैवारचरुलक्षणं पिबत। पीत्वा च 'मादयध्वम्' हृष्टा भवत। ततः 'तृप्ताः' सन्तो 'देवयानैः पथिभिः' देवाधिष्ठितैर्मार्गैः अध्वभिराजिं प्रति 'यात' इति॥ २४॥

विधत्ते—"अथ वार्हस्पत्येनेति §। 'प्रत्युपतिष्ठते' आजि-धावनं कृत्वा तीर्थदेशं ‖ प्रत्यागच्छतोऽश्वान् प्रति नैवारचरुणा

* पा० सू० ७. १. ३९।

† 'द्रव्यदानं'—इति च।

‡ वा० सं० ९. १८. १।

§ का० श्रौ० सू० १४. ४. ११।

‖ इह चात्वालोत्करयोर्मध्यप्रदेशस्तीर्थो ज्ञेयः